

Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника

Факультет історії, політології і міжнародних відносин

Кафедра політології

ДИПЛОМНА РОБОТА

на здобуття першого (бакалаврського) рівня вищої освіти

на тему:

**:”Регіональні особливості структуривання партійного простору
України у межах загальнонаціональних виборчих циклів”**

Виконав: студент 4 курсу, групи

П-41,

напряму підготовки

(спеціальності)

052 «Політологія»

Покровський Сергій Андрійович

Керівник: Климончук Василь

Йосифович, доктор політичних

наук, професор.

Рецензент:

м. Івано-Франківськ - 2024 рік

Вступ

Актуальність регіональної особливості України полягає в її великій культурній, етнічній, економічній та політичній різноманітності, що призводить до формування відмінних соціально-політичних та економічних умов у різних регіонах країни. Ця різноманітність відображається у партійних перевагах, виборчих поведінках та суспільних вподобаннях населення різних областей України.

Також, актуальність регіональних особливостей України полягає в їх впливі на політичні, економічні, соціокультурні та інші аспекти життя країни. Зважаючи на те, що Україна має складну геополітичну та історичну спадщину, а також різноманітність культурних та етнічних груп, регіональні особливості стають ключовим фактором у формуванні ідентичності та політичних уподобань громадян.

Отже, вивчення регіональних особливостей має велике значення для розуміння політичних та соціальних процесів у країні, а також для розробки ефективних стратегій партійного та виборчого маркетингу.

Більше того, регіональні особливості впливають на формування партійних стратегій та політичну конкуренцію. Розбіжності у політичних уподобаннях та пріоритетах різних регіонів можуть мати значний вплив на результати виборів та політичний ландшафт загалом.

Мета полягає в дослідженні взаємозв'язку між регіональними особливостями та політичними процесами під час виборів у різних частинах України. Конкретні цілі можуть включати:

1. Вивчення регіональних відмінностей: Аналіз політичних уподобань, партійних передпочинань та інших факторів, які впливають на структуру партійного простору в окремих регіонах України.
2. Встановлення чинників впливу: Визначення основних факторів, які впливають на формування політичних уподобань та партійних виборів у різних регіонах країни.
3. Аналіз динаміки змін: Спостереження за змінами у партійній підтримці, структурі партійного простору та політичному ландшафті під час різних виборчих циклів.
4. Виявлення тенденцій: Встановлення загальних тенденцій у регіональному структуруванні партійного простору та їхніх впливів на політичні процеси в Україні.
5. Формулювання рекомендацій: На основі отриманих даних та аналізу розроблення рекомендацій для політичних акторів, які дозволять краще розуміти та враховувати регіональні особливості під час проведення виборчих кампаній та розвитку політичних стратегій.

Ця тема дозволяє не лише розкрити регіональні відмінності у партійній підтримці, а й зрозуміти їхній вплив на політичну динаміку країни та сприяти розвитку більш ефективної політичної стратегії.

Давайте розглянемо конкретний приклад. Україна, як і будь-яка інша країна, має свої унікальні регіональні особливості, які суттєво впливають на політичний ландшафт та процеси виборів. Наприклад, погляди та

уподобання виборців у західних регіонах країни можуть значно відрізнятися від тих, що мають в східних чи центральних областях.

Під час загальнонаціональних виборів, таких як президентські чи парламентські, ці регіональні відмінності стають особливо помітними. Наприклад, партії, які мають сильну підтримку у західних областях, можуть мати проблеми з набором голосів у східних чи південних регіонах, де політична ситуація та соціокультурні чинники можуть бути зовсім іншими.

Дослідження регіональних особливостей структурування партійного простору України дозволяє розкрити ці відмінності та зрозуміти їхній вплив на політичний процес. На основі такого аналізу можна розробити більш ефективні стратегії для політичних партій та кандидатів, а також для забезпечення більшої репрезентативності та демократії у виборчих процесах.

Отже, дослідження регіональних особливостей є важливою складовою політичного аналізу та сприяє кращому розумінню політичної ситуації в Україні.

Розділ 1. Теоретично-методологічний аналіз партійного простору України

Теорія структурування партійного простору України враховує різноманітні політичні, історичні, соціокультурні та економічні чинники, які впливають

на політичну систему країни та формування партійного ландшафту.

Основні аспекти теорії включають:

1. Етнічність та регіональність: Україна має складну етнічну та регіональну структуру, що відображається в політичному просторі. Різні етнічні групи та регіони можуть мати власні політичні партії та уподобання.

2. Історичні та культурні фактори: Історичні події та культурні традиції також впливають на формування політичного простору. Наприклад, події минулого, такі як колонізація, радянська спадщина та національно-визвольні змагання, мають великий вплив на політичні уподобання та ідентичність.

3. Економічні умови: Стан економіки та рівень розвитку різних регіонів також впливають на політичний простір. Економічні чинники можуть визначати політичні пріоритети та підтримку партій.

4. Політична конкуренція: Змагання між різними політичними силами визначає структуру партійного простору. Політичні партії конкурують за підтримку виборців та намагаються представити різні ідеології та програми.

5. Система виборів: Система виборів, включаючи виборчу систему та географічний розподіл округів, також впливає на структуру партійного простору. Різні системи виборів можуть сприяти або стримувати розмаїття партійних систем.

Теорія структурування партійного простору України враховує ці різноманітні фактори для кращого розуміння та аналізу політичної системи країни. Вона допомагає пояснити, чому в Україні спостерігаються певні політичні тенденції та як вони взаємодіють між собою.

1.1 Історичні дослідження теоретично-методологічних союзів у структуруванні партійного простору в Україні є важливою складовою політичної науки, оскільки вони відображають еволюцію політичних систем та партійних структур в країні протягом часу. Початок досліджень у цій області датується періодом формування незалежності України в 1991 році. У цей період, після розпаду Радянського Союзу, відбулася інтенсивна політична діяльність, яка призвела до з'явлення різноманітних політичних сил та партійних формувань.

Перші регіональні вибори в Україні відбулися в 1990 році. На цих виборах брали участь різні політичні партії та блоки, які змагалися за місця у місцевих радах та представництво у Верховній Раді. Однією з провідних політичних сил на той момент була Народний Рух України за Перебудову, який очолював Вячеслав Чорновіл.

Переможцем перших регіональних виборів був саме Народний Рух України за Перебудову, який здобув більшість місць у багатьох місцевих радах. Цей успіх свідчив про підтримку населення для ідей демократії, незалежності та реформ у важливий період становлення незалежної України.

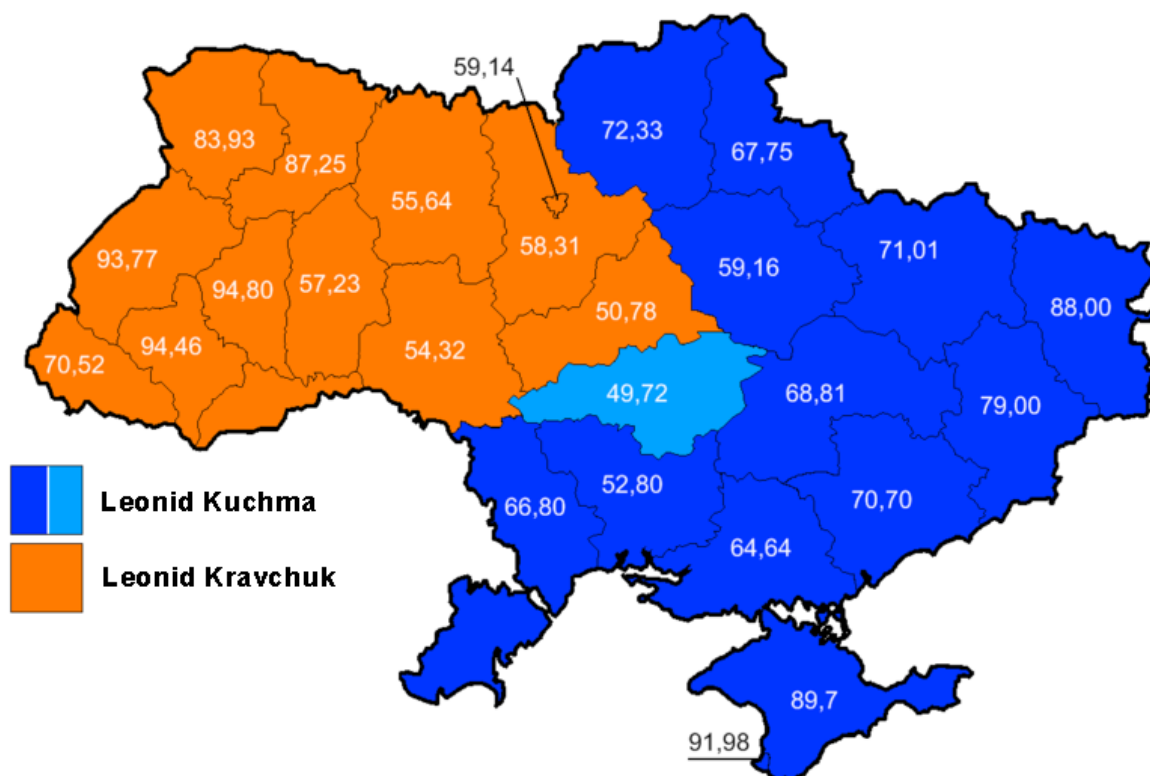
Але детальніше ми поговоримо про регіональні вибори 1994 року.

Українські парламентські вибори 1994 року — перші вибори до Верховної Ради України в незалежній Україні, що відбулися 27 березня

1994 року (з пізнішими довиборами між 3 і 10 квітня). До парламенту пройшло 15 політичних партій, а більшість склали безпартійні.

Передісторія

7 червня 1993 року на Донбасі почався безстроковий страйк шахтарів, який міг повести за собою важку економічну кризу. З огляду на це Верховна Рада України 17 червня пішла страйкарям на зустріч і виконала їх вимогу — призначила на 26 вересня 1993 року консультативний референдум щодо недовіри президенту і парламенту. Після переговорів з Президентом України Леонідом Кравчуком Верховна Рада за два дні до референдуму скасувала його та постановила провести 27 березня 1994 року дострокові парламентські та 26 червня того ж самого року дострокові президентські вибори.

Формування Верховної Ради

Перший тур виборів відбувся 27 березня. Явка виборців склала приблизно 75,6 %. Однак, в 401 виборчому окрузі жоден з кандидатів не набрав

більше 50 % голосів або явка була нижче 50 %. Через це лише 49 народних депутатів були обрані одразу. Задля обрання інших на початок квітня (3 або 10 квітня) були призначені другі тури. Під час цих переголосувань теж не вдалося обрати всіх народних депутатів, бо в 20 округах була занадто низька явка, а в 92 ніхто не зміг набрати більше половини голосів виборців. Крім того виникли питання щодо виборів в чотирьох виборчих округах (№ 147, 300, 376 і 428), де мала місце безальтернативність (опоненти Олега Панасовського, Павла Кудюкіна, Володимира Гриньова та Івана Васюри зняли свої кандидатури) та щодо виборів в трьох виборчих округах (№ 228, 370 і 418), де виборчі дільниці зачинились пізніше запланованого. Тому спочатку були визнані повноваження 331 депутата, обрання якого не викликали сумнівів. Потім були визнані повноваження ще й Володимира Яворівського, Володимира Мухіна та Михайла Сироти, які представляли округи № 228, 370 і 418. Після цього були визнані повноваження Олега Панасовського та Івана Васюри. Таким чином обраними вважались 336 народних депутатів і український парламент зміг почати свою роботу, бо необхідна мінімальна кількість депутатів (300) була досягнута, а в 112 виборчих округах були призначені нові голосування на літо. Щодо округів № 300 та 376, то вибори по них були призначені на листопад.

30 травня помер народний депутат Роман Купер і кількість виборчих округів без представників сягнула 115. 15 липня був позбавлений депутатських повноважень обраний на посаду Президента України Леонід Кучма. Таким чином перевибори мали відбутися в 116 округах.

24 липня відбулися перші тури перевиборів (окрім округів Романа Купера, Леоніда Кучми, Павла Кудюкіна та Володимира Гриньова), однак обрано було лише 20 народних депутатів. Явка склала 51,12 % або 4 688 305

виборців. 31 липня та 7 серпня пройшли другі тури, але не обраними залишились 52 депутати (в 47 випадках була занадто низька явка, у 5 ніхто не набрав більше 50 % голосів). Вибори у цих округах були призначені на 20 листопада.

21 серпня помер народний депутат Віталій Юрковський і кількість виборчих округів без представників сягнула 57.

25 вересня замість Романа Купера народним депутатом був обраний Леонід Кравчук.

20 листопада відбулися вибори в усіх не репрезентованих округах (окрім округу Віталія Юрковського), однак знову обрано було лише 10 народних депутатів. На проведених 4 грудня других турах було дообрано теж лише 3 депутата. Замість Леоніда Кучми народним депутатом був обраний Василь Євтухов. Загалом явка виборців склала близько 41,6 %. При цьому були визнані повноваження лише семи обранців, у той час, як результати виборів по округах № 7, 68, 324, 374, 433 та ще одному були дані на експертизу. Потім були визнані повноваження Євгена Лупакова (№ 433) та Володимира Пехоти (№ 374), а ще пізніше Левка Лук'яненка (№ 68).

18 грудня замість Віталія Юрковського народним депутатом була обрана Наталія Вітренко.

7 грудня 1994 Верховна Рада України відклала вибори в округах, де нікого обрано не було, на один рік.

Таким чином на 9 лютого 1995 Верховна Рада України все ще була сформована лише на 90 % (45 необраних).

Партія	Обрано під час першого та другого турів виборів (27 березня, 4 та 11 квітня)	Дообрано під час першого та другого турів перших перевиборів (24, 31 липня та 7 серпня)	Дообрано під час першого та другого турів других перевиборів (20 листопада, 4 грудня)	Вибули (30 травня, 15 липня, 21 серпня)	Дообрано замість вибулих (25 вересня, 20 листопада та 18 грудня)
Комуністична партія України	85	4	1	-1	—
Народний Рух України	20	—	—	—	—
Селянська партія України	18	1	—	—	—
Соціалістична партія України	14	—	—	—	1
Українська республіка	9	—	3	—	—

нська партія					
Конгрес українськи х націоналіс тів	5	—	—	—	—
Партія праці	4	1	—	—	—
Партія демократи чного відроджен ня України	3	1	—	—	—
Громадянс ький конгрес України	2	—	—	—	—
Демократи чна партія України	2	—	—	—	—

Соціал-демократична партія України	2	—	—	—	—
Українська консервативна республіканська партія	2	—	—	-1	—
Українська національна асамблея	1	—	—	—	—
Християнсько-демократична партія України	1	—	—	—	—
Партія економічного відродження Криму	—	1	—	—	—

безпартійн і	168	52	5	-1 (<i>став Президе нтом України</i>)	2
Разом	336	60	9	-3	3

Інцидент у Нововолинському виборчому окрузі

20 листопада пройшли вибори у Нововолинському виборчому окрузі № 68 (Волинська область). Явка виборців склала 64,03 %, перше місце посів Левко Лук'яненко, кандидат від Української республіканської партії (62,06 % або 35 230 голосів), друге — позапартійний Володимир Бадзюнь (21,56 %). Таким чином Левко Лук'яненко переміг відразу і мав змогу отримати своє депутатське крісло вже 7 грудня. Але деякі виборці, обласні комітети КПУ та СПУ подали на нього скарги з метою визнати вибори недійсними. Причиною тих скарг була агітаційна листівка групи підтримки Левка Лук'яненка накладом у 30 000 примірників, яка розповсюджувалась напередодні виборів у місті Нововолинську поштою, на ринках, біля крамниць та церков, за допомогою радіо тощо. Деяке обурення викликала агресивність надрукованого на другій стороні листівки тексту. Як потім з'ясувалось, текст цей був надрукований без відома та згоди самого кандидата УРП. Але клопоти довкола цього тексту надовго відтермінували визнання депутатських повноважень Левка Лук'яненка.

Спочатку обставини вивчала окружна виборча комісія, яка дала дозвіл на визнання результатів виборів. 5 грудня на місце виїхала ЦВК України, яка передала справу до обласної прокуратури. Обласна прокуратура відмовила у порушенні кримінальної справи проти Левка Лук'яненка. Теж саме

рішення прийняла і Генеральна прокуратура України. 17 січня 1995 справу вивчали Тимчасова мандатна комісія Верховної Ради України та Комітет Верховної Ради України з питань правової політики і судово-правової реформи. Перша інституція проголосувала проти визнання повноважень Левка Лук'яненка, друга — за. 18 січня пленум Верховної Ради України підтримав рішення Тимчасової мандатної комісії та доручив їй провести особисте розслідування. Тимчасова мандатна комісія створила групу з п'яти людей, яка разом з одним спостерігачем зробила виїзд до Нововолинського виборчого округу. Після її звіту Верховна Рада України 7 лютого знову відмовила Левку Лук'яненку у визнанні його повноважень. Але після тривалих дискусій вона 9 лютого все ж таки проголосувала за відповідне рішення.

Крім того, історичні дослідження розглядають еволюцію політичних інститутів та процесів у формуванні партійного простору в Україні. Вони аналізують перетворення партійних систем від початкових демократичних структур до більш конкурентоспроможних та стабільних форм. Такі дослідження допомагають розуміти динаміку політичного розвитку країни та визначати фактори, які впливають на формування політичного ландшафту.

Нарешті, історичні дослідження теоретично-методологічних союзів у структуруванні партійного простору в Україні також вивчають методи дослідження та теоретичні підходи, які використовуються для аналізу політичних систем. Це допомагає розвивати нові методи та підходи до дослідження політичної науки та сприяє формуванню більш об'єктивного та комплексного розуміння політичного ландшафту в Україні.

Отже, історичні дослідження теоретично-методологічних союзів у структуруванні партійного простору в Україні є важливою складовою

політичної науки та відіграють важливу роль у розумінні політичного розвитку країни. Вони допомагають виявити закономірності та тенденції у формуванні політичного ландшафту та сприяють розвитку більш об'єктивних та науково обґрунтованих політичних стратегій та рішень.

1.2. Методи та методологія регіональних структур партійного простору України

Про методи структурування партійного простору України писало багато українських політологів

Ось декілька нотаток про мету дослідження регіональних особливостей України від Галини Зеленько:

1. ****Розкриття взаємозв'язку:**** Дослідження регіональних особливостей має на меті розкриття взаємозв'язку між географічним, соціокультурним та політичним контекстом різних регіонів України.
2. ****Аналіз виборчих тенденцій:**** Мета полягає у вивченні виборчих тенденцій, політичних уподобань та поведінки виборців у різних регіонах країни під час загальнонаціональних виборів.
3. ****Виявлення факторів впливу:**** Дослідження спрямоване на виявлення ключових факторів, які впливають на формування партійного простору та політичного ландшафту в Україні на регіональному рівні.

4. ****Розробка рекомендацій:**** Мета полягає у розробці рекомендацій для політичних акторів, які дозволять краще розуміти та враховувати регіональні особливості під час розробки політичних стратегій та проведення виборчих кампаній.

5. ****Підвищення ефективності:**** Вивчення регіональних особливостей має на меті сприяти підвищенню ефективності політичного управління та розвитку демократичних інститутів у країні.

Також, декілька нотаток від Марії Кармазіної:

1. ****Аналіз виборчих систем:**** Марія Кармазіна вивчає регіональні особливості для аналізу виборчих систем та їх впливу на результати виборів.

2. ****Виявлення тенденцій:**** Її мета полягає у виявленні тенденцій у голосуванні на різних регіональних рівнях, що дозволяє розуміти політичні уподобання та структури виборців.

3. ****Створення моделей:**** Кармазіна створює моделі політичних систем різних регіонів, щоб краще зрозуміти їхню складність та взаємозв'язки.

4. ****Порівняння політичних культур:**** Вона порівнює політичні культури та традиції різних регіонів, щоб виявити вплив місцевих контекстів на політичні процеси.

5. ****Стратегічне планування:**** Дослідження Кармазіної спрямоване на розробку стратегій політичного планування та реформ, які враховують регіональні відмінності для досягнення кращих політичних результатів.

Ці нотатки відображають важливі аспекти дослідження регіональних особливостей України та його значення для політичної науки та практики.

Регіональний партійний простір України представляє складну систему політичних взаємодій та динаміки, яка відображається на рівні регіонів та місцевостей країни.

Аналіз цієї системи вимагає використання різних методів та методологій для розуміння його складності та особливостей.

Аналіз виборчих даних є одним з основних підходів до вивчення регіональних структур партійного простору. Цей метод передбачає дослідження результатів виборів на різних рівнях - від місцевих рад до парламентських виборів. Вивчення виборчих підтримок різних політичних сил у різних регіонах дозволяє зрозуміти популярність та вплив партій у місцевих громадах.

Соціологічні дослідження ставлять своїм завданням виявлення політичних уподобань та настроїв громадян на різних регіональних рівнях.

Опитування та аналіз думок громадян стосовно політичних партій дозволяють отримати важливу інформацію щодо виборчих стратегій та сприйняття політичного процесу на місцевому рівні.

Географічний аналіз є необхідним для розуміння взаємозв'язків між географічними особливостями регіонів та їхнім політичним впливом.

Вивчення етнічного складу населення, рівня економічного розвитку, геополітичного розташування та інших географічних факторів допомагає зрозуміти, які чинники впливають на політичні процеси в різних регіонах.

Аналіз законодавства є важливим аспектом дослідження регіональних структур партійного простору. Вивчення правових актів, які регулюють виборчі процедури та формування місцевих органів влади, дозволяє

зрозуміти інституційний контекст, у якому відбуваються політичні процеси.

Контентний аналіз зосереджується на вивченні програм, заяв та інших матеріалів політичних партій з метою розкриття їхніх стратегій та цілей на регіональному рівні. Цей метод допомагає виявити основні напрямки діяльності партій та їхні пріоритети в різних регіонах країни.

Використання різноманітних методів та методологій дослідження регіональних структур партійного простору України дозволяє отримати глибше та більш повне розуміння складних політичних процесів, що відбуваються на місцевому рівні.

Регіональний партійний простір України відзначається значною різноманітністю та специфікою в кожному регіоні країни. Враховуючи різні історичні, культурні, економічні та соціальні умови, політична картина у різних частинах України може значно відрізнятися. Тому методи дослідження регіонального партійного простору повинні бути адаптовані до конкретних особливостей кожного регіону.

Крім того, важливо враховувати динаміку політичних процесів та зміни в партійному просторі з плином часу. Політична ситуація в різних регіонах країни може змінюватися під впливом різних факторів, таких як економічні труднощі, соціальні протиріччя, демографічні зміни та інші.

Також важливо враховувати взаємодію регіональних та центральних політичних структур у формуванні партійного простору. Централізовані та децентралізовані рішення можуть мати великий вплив на політичну динаміку в різних регіонах.

Отже, аналіз регіональних структур партійного простору України вимагає комплексного підходу та використання різних методів дослідження, щоб отримати повну картину політичної ситуації у країні та регіонах.

Додатково, важливо враховувати вплив міжнародних факторів на регіональний партійний простір, зокрема підтримку або тиск з боку зовнішніх акторів на політичні процеси в різних регіонах України. Також необхідно враховувати роль медіа, соціальних мереж та інших комунікаційних каналів у формуванні публічної думки та маніпулюванні інформацією про політичні події у регіонах.

Розділ 2. Аналіз президентських виборів в Українських регіонах(1991-2024 р.)

Аналіз президентських виборів в українських регіонах протягом періоду з 1991 по 2024 рік відображає динаміку політичних уподобань та зміни в геополітичному ландшафті країни. Процес демократизації України та зміни соціально-політичних умов у різних регіонах спричиняли різноманітність результатів виборів та рівень підтримки кандидатів.

У перші роки незалежності України президентські вибори часто відбувалися в атмосфері політичної нестабільності та конфліктів між різними політичними силами. Протягом 1990-х років, кандидати, які мали підтримку у певних регіонах, зазвичай вигравали у цих регіонах.

З початком 2000-х років, зростання регіональних політичних сил та поява нових політичних лідерів призвело до зміни динаміки виборів. Результати виборів в різних регіонах стали менш передбачуваними, а підтримка кандидатів стала більш розподіленою.

Після Революції Гідності 2014 року та подальших подій, включаючи конфлікт на сході країни та зміни влади, політична карта України досить суттєво перетворилася. Зростання підтримки прозахідних партій та зменшення впливу проросійських сил також відображалось на результатах президентських виборів у різних регіонах.

На сьогоднішній день, результати президентських виборів в українських регіонах продовжують відображати складну політичну ділку, яка характеризує країну. З розвитком громадянського суспільства, зростанням участі виборців та розвитком регіональних партій очікується подальше зміцнення демократичних інститутів та розширення політичної конкуренції на регіональному рівні.

2.1 Аналіз президентських виборів Івано-Франківського регіону (1991-2024р.)

1991

У 1991 році, після проголошення незалежності України, відбулися перші президентські вибори в країні. Івано-Франківський регіон, як і інші регіони, активно брав участь у цьому історичному процесі.

Вибори 1991 року в Івано-Франківському регіоні відзначалися великою активністю виборців і жвавим політичним дискурсом. На цих виборах перемогу здобув Леонід Кравчук, який став першим президентом незалежної України. У Івано-Франківському регіоні здобув перемогу В'ячеслав Чорновіл набравши 67,10%.

Ці вибори стали важливим кроком у формуванні демократичних інститутів в Україні та визначили курс країни на шляху до незалежності та демократії. Участь громадян у цьому виборчому процесі підтвердила їхню

віру в майбутнє незалежної України та готовність приймати активну участь у формуванні свого державного майбутнього.

Регіон	Кравчук	Чорновіл	Лук'яненко	Гриньов	Юхновський	Табурянський
Івано-Франківська	13,70	67,10	11,81	0,56	3,32	0,14

1994

У 1991 році Леонід Кравчук, який був кандидатом від Народного Руху України за Перебудову, отримав значну підтримку у місті Івано-Франківському та його околицях. Це можна пояснити рядом факторів.

1. ****Підтримка демократичних ідеалів:**** Леонід Кравчук був одним із лідерів національного руху, спрямованого на незалежність України. Його програма сприймалася як спрямована на зміцнення демократії та національної самосвідомості, що знайшло відгук серед місцевого населення.
2. ****Підтримка української мови та культури:**** Український національний рух та підтримка української мови та культури мали значний вплив на виборців у регіоні, де проживала значна українська спільнота.
3. ****Активна підтримка:**** Кравчук був досить активним у проведенні передвиборчої кампанії, відвідуючи різні міста та області, у тому числі Івано-Франківськ.

Отже, відсоток голосів, отриманий Кравчуком у Івано-Франківську, відображав підтримку його програми серед місцевого населення та впевненість у майбутньому незалежної України.

Результати першого туру президентських виборів 1994 за регіонами

Регіон	Кравчук	Кучма	Мороз	Лановий	Бабич
Івано-Франківська	89,0	3,1	1,4	3,0	0,44

Результати другого туру президентських виборів 1994 за регіонами

Регіон	Кучма	Кравчук
Івано-Франківська	3,9	94,5

Отже перемогу у Івано-Франківському регіоні здобув Леонід Кравчук з 94.5%

2004

У 2004 році в Україні відбулися значні історичні події в рамках президентських виборів, які стали відомі як Помаранчева революція. Ці вибори відбулися у напруженій атмосфері та були супроводжені численними складнощами і звинуваченнями у фальсифікаціях. У Івано-Франківську, як і в багатьох інших регіонах України, вибори пройшли з великою участю громадян та підвищеним інтересом з боку місцевих політичних активістів.

У цих виборах в Івано-Франківську, як і в багатьох інших містах України, велика увага була приділена кандидатам на посаду президента, серед яких були Віктор Ющенко та Віктор Янукович, що представляли різні політичні

сили і вектори розвитку для країни. У цьому контексті виборці Івано-Франківська, як і в інших містах Західної України, демонстрували активність та зацікавленість у визначенні майбутнього країни. Перемогу здобув Віктор Ющенко.

Результати по регіонах

Область	Перший тур				Другий тур		Переголосування другого туру	
	Віктор Ющенко	Віктор Янукович	Олександр Мороз	Петро Симоненко	Віктор Янукович	Віктор Ющенко	Віктор Ющенко	Віктор Янукович
Івано-Франківська область	89,0	4,5	1,4	0,7	5,1	93,4	95,7	2,86

2014

На президентських виборах 2014 року в Івано-Франківському регіоні переможцем став Петро Порошенко. Він отримав значну підтримку виборців у цьому регіоні, який історично відомий своєю підтримкою прозахідних політичних сил. Також важливим чинником була активна участь громадян у виборчому процесі, що свідчило про високий рівень політичної свідомості та мобілізованості населення регіону.

Аналізуючи результати виборів, можна сказати, що підтримка Порошенка в Івано-Франківському регіоні була відображенням загальних тенденцій українського політичного ландшафту в цей період. Також слід відзначити, що виборці регіону виявили високу зацікавленість у змінах та підтримці кандидата, який обіцяв реформи та покращення у всіх сферах життя країни.

На президентських виборах 2014 року в Україні було багато кандидатів, але основними претендентами на посаду глави держави були:

1. Петро Порошенко - успішний підприємець і політик, який на той момент очолював партію "Блок Петра Порошенка "Солідарність". Він здобув перемогу на виборах та став президентом України.
2. Юлія Тимошенко - колишній прем'єр-міністр України, лідер політичної партії "Батьківщина". Вона також була одним із основних претендентів на посаду президента, але поступилася Порошенку у другому турі виборів.
3. Олег Тягнібок - лідер Всеукраїнського об'єднання "Свобода". Він також був серйозним кандидатом, але не пройшов до другого туру виборів.

Ці кандидати представляли різні погляди та програми для розвитку України і боротьби з корупцією, але саме Петро Порошенко здобув перемогу та став президентом.

Явка за регіонами, %

Регіон	на 11:00	на 15:00	на 20:00
Івано-Франківська область	17,59	46,92	73,95

2019

На виборах президента України 2019 року в Івано-Франківському регіоні приймала активну участь різноманітна політична сцена. Кандидатами на посаду президента були представники різних політичних сил та незалежні кандидати.

Одним із ключових кандидатів був Володимир Зеленський, який був підтриманий великою частиною виборців за його обіцянку нового початку та боротьби з корупцією. Також у змаганні брали участь Петро Порошенко, Юлія Тимошенко та інші кандидати.

Зеленський отримав значну підтримку виборців у Івано-Франківському регіоні, що відобразилося на результаті виборів. Він здобув перемогу з великим відривом від інших кандидатів і став президентом України. Це свідчить про глибоку довіру виборців до нової політичної альтернативи та бажання змін у країні.

У Івано-Франківську була дуже велика передвиборча кампанія Володимира Зеленського, молоді люди ходили у його футболках, та гучні заголовки плакатів “Зе!Президент”. Франківчанам була до вподоби його передвиборча кампанія, та агітація пройшла успішно, тому він і переміг у цьому регіоні.

Але все таки, у першому турі у Івано-Франківській області перемогу здобула, Юлія Тимошенко, а у самому Івано-Франківську найбільше голосів здобув Петро Порошенко набравши 83% голосів.

Регіон	на 11:00	на 15:00	на 20:00
Івано-Франківськ	17,59	46,92	73,95

а область			
-----------	--	--	--

2.2 Аналіз президентських виборів Київського регіону (1991-2024р.)

Аналіз президентських виборів у Київському регіоні з 1991 по 2024 рік відображає складну динаміку політичних подій, що відбувалися в країні протягом цього періоду. Регіон, який є столицею України та одним з найбільших та найвпливовіших у країні, відігравав важливу роль у виборчих процесах та формуванні політичного ландшафту.

Президентські вибори 1991 року відбулися у атмосфері великого оптимізму та надії на майбутнє. Це були перші вільні вибори в Україні після розпаду Радянського Союзу, і вони відобразили великий інтерес громадян до політичного процесу. Переможцем цих виборів став Леонід Кравчук, який став першим Президентом незалежної України.

Протягом наступних років вибори президента в Київському регіоні були представлені різними кандидатами та партіями, які змагалися за підтримку виборців. У результаті цих виборів у регіоні перемагали кандидати з різних політичних спрямувань, що відображало політичну плюралізм та різноманіття в українському суспільстві.

Проте, тривала політична нестабільність, корупція та економічні проблеми у країні впливали на довіру громадян до політичної системи та партійних еліт. Вибори 2014 року були особливо напруженими через події Революції Гідності та анексію Криму Росією. Вони відбулися в умовах війни на сході країни та загостреної політичної конфронтації, що вплинуло на їхні результати.

Загалом, аналіз президентських виборів у Київському регіоні з 1991 по 2024 рік свідчить про постійні зміни у політичному ландшафті та виборчих уподобаннях громадян, а також про важливі події та виклики, з якими стикалася країна протягом цього періоду.

1991

Президентські вибори 1991 року в Київському регіоні відзначалися значними емоціями та підвищеним інтересом громадян до політичного процесу, оскільки це були перші вільні вибори в історії незалежної України. Виборча кампанія була напруженою та енергійною, з активною участю політичних партій та кандидатів, які представляли різні політичні погляди та ідеології.

Київський регіон, як і центральна частина України, виявив себе одним із ключових регіонів у цих виборах. Тут зосереджувалася велика кількість виборчих дільниць та велика кількість виборців, що робило його важливим майданчиком для політичних змагань.

Кандидати на посаду Президента України активно просуvalи свої програми та ідеї, звертаючись до місцевого населення, проводячи мітинги, дебати та інші заходи. Політичні партії та об'єднання також активно залучались до виборчої кампанії, роблячи акцент на своїх лідерів та політичні програми.

Результати цих виборів визначили подальший курс розвитку України та сформували політичну систему країни на перші роки її незалежності. Переможцем виборів став Леонід Кравчук, який став першим Президентом

України, і його перемога була відзначена як символ перемоги демократії та незалежності країни.

1994

Президентські вибори 1994 року в Києві та Київському регіоні відбулися важливим етапом в історії незалежної України, оскільки вони стали першими президентськими виборами в рамках нової конституційної системи та були визначальними для подальшого розвитку політичної ситуації в країні. У цьому періоді Україна переживала складну економічну та політичну кризу, що вплинуло на атмосферу виборчої кампанії та виборчі установи.

У цих виборах взяли участь численні кандидати від різних політичних сил та напрямків. Серед головних кандидатів були представники демократичних та націоналістичних партій, які підтримували ідеї незалежності та демократизації країни. Також були кандидати з проросійських та лівих політичних сил, які виступали за збереження тісних відносин з Росією та іншими країнами колишнього Радянського Союзу.

Президентські вибори 1994 року в Києві та Київському регіоні були характеризовані великим інтересом громадян до політичного процесу та високою явкою на виборах. На фоні загальної економічної та політичної нестабільності, громадяни виявили бажання змін та підтримки кандидатів, які обіцяли реформи та політичні перетворення.

В результаті президентських виборів 1994 року в Києві перемогу здобув кандидат від демократичних сил, який підтримував шлях розвитку України як незалежної демократичної держави. Його перемога відображала бажання громадян змін та підтримку курсу на демократизацію та

європейську інтеграцію країни. На президентських виборах 1994 року в Києві та Київському регіоні брали участь кандидати від різних політичних сил та напрямків. Серед них були представники демократичних та націоналістичних партій, які активно підтримували ідеї незалежності та демократизації країни. Одним із головних кандидатів був Леонід Кравчук, який очолював Україну в період її переходу до незалежності та мав підтримку великої частини виборців.

Також на виборах брали участь кандидати з проросійських та лівих політичних сил, які виступали за збереження тісних відносин з Росією та іншими країнами колишнього Радянського Союзу. Ці кандидати прагнули зберегти вплив колишнього союзу та реалізувати свою політику в інтересах великих підприємств та промислових структур.

Крім того, на виборах були представлені також незалежні кандидати, які мали власні програми розвитку країни та підтримку окремих соціальних груп. Вони активно пропагували ідеї соціальної справедливості та підтримки національних меншин.

2004

Парламентські вибори 2004 року в Києві та Київському регіоні пройшли в атмосфері напруження та політичних конфліктів. Політична ситуація була складною через події Помаранчевої революції, яка відбулася після президентських виборів того ж 2004 року.

На цих виборах головними політичними силами були Блок "Наша Україна"

Віктора Ющенка та Блок "За єдину Україну!" Віктора Януковича. Боротьба між ними відображала суперництво між західною та східною Україною, а також розділеність суспільства на прозахідні та проросійські групи.

Блок "Наша Україна" акцентував увагу на важливості демократичних реформ, боротьбі з корупцією та розвитку громадянського суспільства. Вони пропагували прозорість та відкритість влади, а також реформи в економіці та соціальній сфері.

Блок "За єдину Україну!" підтримував інтереси східної України та розвиток економічних зв'язків з Росією. Вони були більш консервативними у своїх поглядах та акцентували увагу на стабільності та законності.

Ці вибори визначили склад Верховної Ради та відіграли важливу роль у формуванні подальших політичних подій в Україні. Вони стали ще одним кроком на шляху до демократії та відкритості в українському суспільстві.

Результати по регіонах

Область	Перший тур				Другий тур		Переголосування другого туру	
	Віктор Ющенко	Віктор Янукович	Олександр Мороз	Петро Симоненко	Віктор Янукович	Віктор Ющенко	Віктор Ющенко	Віктор Янукович
Кандидати								

Київська область	59,7	16,7	9,3	3,3	20,0	76,4	82,7	13,8
м.Київ	62,4	14,6	5,4	3,1	19,9	74,7	78,4	17,5

2014

Аналіз президентських виборів 2014 року в Києві та Київському регіоні

1. **Політичний контекст та загальний настрій:**

Президентські вибори 2014 року відбулися в атмосфері глибоких політичних та соціальних змін у зв'язку з Майданом та подіями на сході України. Громадський настрій був насичений прагненням до реформ, боротьби з корупцією та змін у країні.

2. **Основні кандидати та їх позиції:**

- Петро Порошенко представляв собою кандидата з великим бізнес-досвідом та обіцяв припинити війну на сході України, зміцнити відносини з Європейським Союзом та США.

- Юлія Тимошенко виступала за виконання реформ, боротьбу з корупцією та створення ефективної системи управління.

- Олег Ляшко акцентував увагу на питаннях національної безпеки, боротьбі з корупцією та реформах у сфері правосуддя.

- Сергій Тігіпко пропонував економічні реформи та стимулювання розвитку бізнесу, зокрема, зменшення податків та спрощення бізнес-процесів.

3. ****Виборчий процес:****

Вибори відбулися у складних умовах, оскільки частина території була під контролем терористичних угруповань. Проте, не зважаючи на це, висока явка свідчила про активність українських громадян у виборчому процесі.

4. ****Результати:****

- Петро Порошенко переміг у першому турі виборів, отримавши підтримку більшості виборців у Києві та Київському регіоні.

- Юлія Тимошенко та Олег Ляшко також показали суттєві результати, проте не змогли пройти до другого туру.

5. ****Висновок:****

Президентські вибори 2014 року в Києві та Київському регіоні стали важливою подією у політичному житті України, свідчаючи про підтримку суспільства курсу на європейську інтеграцію, реформи та мирне врегулювання конфлікту на сході країни. Перемога Петра Порошенка зумовила новий етап у політичному розвитку країни, а його обі

Явка за регіонами, %

Регіон	на 11:00	на 15:00	на 20:00
Київська область	23,27	47,37	68,39
м.Київ	13,18	32,20	62,70

2019

Президентські вибори 2019 року в Київському регіоні, подібно до всієї країни, пройшли у напруженій атмосфері та відзначилися великим інтересом громадян до політичного процесу. Тут були представлені кандидати різних політичних поглядів, які змагалися за високий пост президента України.

Одним із ключових кандидатів був Володимир Зеленський, комедійний актор та новатор у політичному житті України. Він привернув увагу виборців своєю антикорупційною та антиелітарною риторикою, обіцянками принести зміни та впровадженням нових підходів у владі. Його кампанія зосереджувалася на масових мітингах, телевізійних виступах та використанні соціальних мереж для спілкування з виборцями.

Іншим сильним кандидатом був Петро Порошенко, що був президентом України на той момент. Він пропонував продовження курсу на прозахідну політику, підтримку армії та зміцнення обороноздатності країни. Його кампанія акцентувалася на досягненнях за попередній президентський термін та необхідності континуїти в управлінні державою.

Також серед кандидатів були Юлія Тимошенко, яка пропонувала соціально-економічні реформи та боротьбу з корупцією, а також інші фігури української політики, такі як Юрій Бойко, Анатолій Гриценко та інші.

Президентські вибори 2019 року в Києві та Київському регіоні відобразили багатогранність політичного ландшафту України та боротьбу за керівництво країною у важливий період її історії.

Президентські вибори 2019 року в Києві та Київському регіоні були відзначені участю широкого спектру кандидатів, представлених різними політичними силами. Ось деякі з них:

1. ****Володимир Зеленський****: Комедійний актор та політичний новатор, який заявив про свою кандидатуру на посаду президента як незалежний кандидат. Він набрав популярність завдяки своїм антикорупційним обіцянкам та обіцянці принести новий стиль керівництва країною.
2. ****Петро Порошенко****: Інкумбент та президент України на момент виборів, який балотувався на другий термін. Він представляв Блок Петра Порошенка "Солідарність" та пропонував продовження курсу на європейську інтеграцію, а також підтримку армії в боротьбі з агресією з боку Росії.
3. ****Юлія Тимошенко****: Лідер партії "Батьківщина" та колишня прем'єр-міністр України, яка активно виступала за соціально-економічні реформи та боротьбу з корупцією. Вона пропонувала збільшення соціальних виплат та підтримку малого бізнесу.

4. ****Юрій Бойко****: Політик, що представляв Опозиційний блок та виступав за політику дружби з Росією та відновлення економічних зв'язків з нею.

Це лише кілька найбільш відомих кандидатів, які брали участь у президентських виборах 2019 року в Київському регіоні. Кожен з них представляв свої власні політичні погляди та програми, спрямовані на вирішення різних проблем країни.

Регіон	на 11:00	на 15:00	на 20:00
Київська область	17,98	47,07	66,50
м.Київ	15,60	46,62	68,05

2.3 Аналіз президентських виборів Донецького регіону (1991-2024р.)

1991

Президентські вибори 1991 року в Донецькому регіоні були одними з перших виборів глави держави в незалежній Україні та мали значний історичний вагомий.

1. **Політичний контекст:**

В 1991 році Україна проголосила свою незалежність від Радянського Союзу, що відкрило шлях до переходу до демократичного устрою. Президентські вибори були першим кроком у формуванні нового політичного ландшафту.

2. ****Кандидати та їх позиції:****

- Леонід Кравчук представляв собою головного кандидата з підтримкою демократичних сил та прогресивної частини суспільства.
- Олександр Мороз підтримував ідеї комунізму та соціалізму, проте також активно виступав за незалежність України.
- Станіслав Гуренко був одним із лідерів промислових об'єднань Донбасу та виступав за збереження економічних зв'язків з Росією.

3. ****Виборчий процес:****

Вибори відбулися в атмосфері загального ентузіазму та великого інтересу до подій. Зафіксовано високу явку виборців, що свідчить про активну участь населення у виборчому процесі.

4. ****Результати:****

Леонід Кравчук здобув перемогу, отримавши значну підтримку в Донецькому регіоні. Його перемога визначила подальший курс розвитку України у період її переходу до демократії.

5. ****Висновок:****

Президентські вибори 1991 року в Донецькому регіоні були важливим етапом у формуванні демократичних інститутів в Україні. Перемога Леоніда Кравчука відобразила підтримку суспільства ідеї незалежності та демократичних змін.

Виборчий процес у 1991 році в Донецькому регіоні пройшов у напруженій атмосфері та відбувся в умовах великого інтересу до подій, які визначали майбутнє незалежної України.

1. ****Підготовка до виборів:****

Перед виборчими перегонами відбулася активна підготовка політичних сил та кандидатів. Партії формували свої програми та плани дій, а кандидати активно зверталися до виборців з метою залучення підтримки.

2. ****Проведення голосування:****

На день виборів були встановлені виборчі дільниці, де громадяни могли вільно висловити свою волю. Проходили дебати між кандидатами, що сприяло більш детальному ознайомленню виборців із їхніми програмами.

3. ****Явка виборців:****

Вибори 1991 року відрізнялися високою явкою виборців, яка свідчила про активну участь населення у виборчому процесі та зацікавленість у вирішенні майбутнього долі країни.

4. ****Підрахунок голосів:****

Після закінчення голосування розпочався підрахунок голосів та оголошення результатів. Цей процес також пройшов у напруженій обстановці, з урахуванням великого інтересу до виборчих результатів.

5. ****Реакція на результати:****

Перемога Леоніда Кравчука визначила подальший курс розвитку України, а його підтримка в Донецькому регіоні свідчила про підтримку ідеї незалежності та демократії серед місцевого населення.

6. ****Виборча кампанія:****

Перед виборами кандидати активно просуvalи свої програми та ідеї, зверталися до виборців на мітингах, виступах у ЗМІ та інших публічних

заходах. Було проведено численні дебати, які дозволили виборцям краще зрозуміти позиції кандидатів.

7. ****Міжнаціональні відносини:****

У зв'язку з багатонаціональністю регіону, на виборах відбувалися активні дискусії щодо національної політики та прав міноритетів. Це відображалось у програмах кандидатів та впливало на вибір виборців.

8. ****Використання ресурсів:****

Однією з особливостей виборчого процесу було використання адміністративних та матеріальних ресурсів для залучення підтримки виборців. Це створювало нерівні умови для учасників виборів та порушувало принципи рівності.

9. ****Міжпартійні конфлікти:****

Під час виборчої кампанії виникали конфлікти між політичними партіями та їхніми прихильниками, що іноді призводило до напруженості у суспільстві та вибухів насильства.

10. ****Результати і післявиборча ситуація:****

Перемога конкретного кандидата визначала не лише політичну картину регіону, але й мала важливе значення для всієї країни. Після виборів розпочиналася робота з формування нового складу уряду та вирішення актуальних питань національного розвитку.

В цілому, виборчий процес у 1991 році в Донецькому регіоні був складним, проте важливим кроком у формуванні демократичних інститутів в Україні та визначив подальшу історію країни.

1994

1. **Політичний контекст:**

В 1994 році Україна переживала період трансформації від радянської системи до демократичної. Президентські вибори були першими в історії незалежної країни та відображали боротьбу за владу між різними політичними силами.

2. **Учасники виборів:**

У виборах 1994 року брали участь різні кандидати, представники яких представляли різні ідеологічні та політичні позиції. Це включало в себе представників різних партій, незалежних кандидатів та осіб, які вже мали популярність серед виборців.

3. **Виборча кампанія:**

Кампанія відбувалася в атмосфері інтенсивних політичних дебатів, публічних заходів та звернень до виборців. Кандидати активно використовували ЗМІ та масові мітинги для просування своїх програм та ідей.

4. **Виборчі технології:**

Виборчі технології включали в себе різноманітні методи мобілізації виборців, використання адміністративних ресурсів та розповсюдження політичної реклами. Це дозволяло кандидатам залучати увагу та підтримку виборців.

5. **Результати:**

Результати виборів в Донецькому регіоні визначилися під впливом політичних, економічних та соціокультурних факторів, які були характерні

для регіону та країни в цілому. Перемогу здобував кандидат, який найбільш ефективно мобілізував своїх прихильників та отримав підтримку виборців.

6. **Післявиборча ситуація:**

Після виборів виникла потреба в формуванні нового складу влади на рівні регіону та країни. Результати виборів визначали політичну агенду на майбутнє та впливали на розподіл владних повноважень у регіоні. Виборчий процес у Донецькому регіоні у 1994 році проходив у напруженій політичній обстановці, в контексті становлення демократичних інститутів в Україні після розпаду Радянського Союзу. Кандидати змагалися за підтримку виборців шляхом проведення масових кампаній, участі у публічних дебатах та використання різноманітних медійних платформ.

У цих виборах перемогу здобув Леонід Кучма, який став другим президентом незалежної України. Він отримав значну підтримку з боку виборців у Донецькому регіоні, що має великий промисловий потенціал та історичні зв'язки з Росією. Кучма представляв проросійську орієнтацію та обіцяв забезпечити стабільність та економічний зріст у регіоні. Його перемога відображала підтримку об'єднання українського суспільства під одним лідером та сприяла консолідації державних інститутів в Україні.

2004

У 2004 році виборчий процес у Донецькому регіоні був насиченим політичними страстями та протистояннями. Кандидати на посаду президента, Віктор Янукович та Віктор Ющенко, мали широку підтримку від різних соціальних груп та політичних сил.

Підтримувачі Януковича, переважно представники промислових та гірничорудних підприємств, активно мобілізувалися під час передвиборчої кампанії. Вони були зацікавлені в збереженні статус-кво та збереженні впливу та привілеїв, що були пов'язані з підтримкою урядових структур.

У той же час, підтримувачі Ющенка, особливо представники інтелектуальної та бізнес-спільноти, були проти корупційного клану, який, на їхню думку, представляв Янукович. Вони виступали за демократичні та прозахідні реформи, які, на їхню думку, могли забезпечити кращий економічний та політичний розвиток країни.

Суперечності між цими двома політичними силами призвели до серйозних протистоянь під час виборчого процесу. Спроби підкупу виборців, виборчі фальсифікації та інші порушення були поширеними. В результаті цих конфліктів і протистоянь виникла глибока політична криза, яка спровокувала помаранчеву революцію та проведення повторного голосування.

У 2004 році виборчий процес у Донецькому регіоні був напруженим та відзначався значними порушеннями. Обидва головних кандидати - Віктор Янукович та Віктор Ющенко - активно брали участь у передвиборчих кампаніях та мобілізували свої прихильників.

Підтримувачі Януковича, які переважно представляли великі промислові та гірничорудні підприємства регіону, виявляли значну активність у масових заходах, таких як мітинги та збори. Вони сприймали Януковича як захисника інтересів промислового сектору та зберігання стабільності.

З іншого боку, підтримувачі Ющенка, які склалися переважно з інтелектуальної та бізнес-спільноти, активно просуvalи його кандидатуру

як символ боротьби з корупцією та за демократичні реформи. Вони бачили у Ющенку сподівання на краще майбутнє та інтеграцію з Європою.

На президентських виборах 2004 року в Україні брали участь різні кандидати. Деякі з них були:

1. Віктор Янукович - колишній прем'єр-міністр України, кандидат від партії Регіони України.
2. Віктор Ющенко - колишній прем'єр-міністр України, кандидат від Народного Об'єднання "Наша Україна".
3. Олександр Мороз - лідер Соціалістичної партії України.
4. Петро Симоненко - лідер Комуністичної партії України.
5. Юлія Тимошенко - лідер Блоку Юлії Тимошенко.
6. Олег Рибачук - лідер партії "Порядок слова".
7. Олег Тягнибок - лідер Свободи.
8. Василь Шкляр - лідер партії "Народна промислово-аграрна партія".

Це лише деякі з кандидатів, які брали участь у виборах. Кожен з них мав власну програму дій та виборчу кампанію.

Вибори 2004 року були визнані багатьма спостерігачами та міжнародними організаціями як порушені. Були зафіксовані випадки підкупу виборців,

маніпулювання голосами та інші форми виборчих перевиборів. Після перших та повторних турів виборів перемогу було оголошено Вікторові Януковичу, але це призвело до масових протестів і помаранчевої революції. У результаті було проведено повторне голосування, після якого перемогу отримав Віктор Ющенко.

Результати по регіонах

Область	Перший тур				Другий тур		Переголосування другого туру	
	Віктор Ющенко	Віктор Янукович	Олександр Мороз	Петро Симоненко	Віктор Янукович	Віктор Ющенко	Віктор Ющенко	Віктор Янукович
Донецька область	2,9	86,7	1,3	3,3	96,2	2,03	4,2	93,5

2014

Окупація Донецької області

Конфлікт на Донбасі почався у квітні 2014 року після анексії Росією Криму. Він виник внаслідок різниці в політичних поглядах та етнічних сприйняттях українського населення та тих, хто підтримував проросійські сили.

****Причини конфлікту:****

1. ****Політичне роз'єднання****: Після Майдану 2014 року, коли було змінено владу в Україні, частина населення східних областей відчула відчуження від нової влади, що призвело до протестів і вимоги більшої автономії.
2. ****Етнічні розбіжності****: Історично багата на різні етнічні групи, Донбас має значний російсько-мовний населений пункт. Частина населення вважала, що вони були зневажені та забуті українською владою після Майдану.
3. ****Геополітичні інтереси****: Росія хотіла зберегти вплив у східних регіонах України, використовуючи національні та етнічні розбіжності для своїх цілей.
4. ****Зовнішні фактори****: Росія надавала підтримку проросійським силам на Донбасі, що призвело до збройних сутичок, оголошення "народних республік" та подальшої ескалації конфлікту.

****Хід конфлікту:****

У квітні 2014 року групи збройних людей, які заявляли про свою підтримку Росії, захопили державні будівлі у Донецьку та Луганську, оголосивши про створення "Донецької народної республіки" (ДНР) і "Луганської народної республіки" (ЛНР). Це призвело до збройних сутичок між українською армією та повстанцями, які згодом отримали підтримку Росії.

У результаті бойових дій, які тривали протягом багатьох років, тисячі людей загинули, багато були поранені, а велика кількість цивільних втратили свої будинки та засоби до існування.

Конфлікт на Донбасі викликав гостру реакцію міжнародної спільноти, засудження Росії за її втручання в справи України та підтримку повстанців. На сьогоднішній день конфлікт не має чіткого рішення, і міжнародні зусилля продовжуються для його врегулювання.

Аналіз виборів

Президентські вибори 2014 року в Донецькому регіоні відбувалися на тлі великої політичної та соціальної напруги. Регіон став одним з осередків протистояння між українською владою та проросійськими силами, що спричинило важкі умови для проведення виборчого процесу. Велика кількість виборчих дільниць була зачинена або не змогла працювати через загрози з боку збройних формувань. На деяких територіях вибори взагалі не проводилися через заняття бойовиками.

Події на сході країни створили розділення серед місцевого населення, де деякі виборці підтримували проросійських кандидатів, а інші - проукраїнських. Кандидати з проросійською агендою мали значну підтримку в тих районах, де настрої сприймалися як антиукраїнські.

Попри ускладнення, вибори продемонстрували деякі тенденції. Наприклад, у тих районах, де вдалося провести вибори, спостерігався великий відсоток голосів за кандидатів, які підтримували євроатлантичну інтеграцію та протистояння агресії Росії.

В цілому, виборчий процес 2014 року в Донецькому регіоні відображав складну політичну ситуацію в країні та був позначений конфліктом, який спричинив втручання у виборчий процес і призвів до серйозних обмежень для виборців.

Усупереч важкій ситуації, що склалася в Донецькому регіоні, і загрозам безпеці, вибори 2014 року відбулися у деяких районах, хоча з великими труднощами. Напружена атмосфера, збройні конфлікти та загрози з боку сепаратистських сил ускладнили проведення виборчого процесу. Багато виборчих дільниць були закриті або не могли працювати через обмеження та загрози безпеці. У таких умовах було складно говорити про здійснення вільного та справедливого волевиявлення населення.

Проте, незважаючи на ці складнощі, вибори все ж відбулися. Кожен кандидат мав своїх прихильників у певних територіальних групах. Проросійські кандидати зазвичай мали підтримку там, де настрої були антиукраїнськими, тоді як прокраїнські кандидати збирали голоси у територіях, де влада контролювала ситуацію. Проте умови виборів були далекі від ідеальних, і результати можна розглядати з певною обережністю.

Загалом, вибори 2014 року в Донецькому регіоні відобразили глибокі розбіжності та розколи в суспільстві, що супроводжувалися політичними конфліктами і соціальною нестабільністю. Вони також підкреслили важливість розвитку мирного та демократичного політичного процесу для врегулювання конфліктів та забезпечення стабільності в регіоні та в країні в цілому.

На президентських виборах 2014 року в Донецькому регіоні брали участь різні кандидати, серед яких були:

1. Петро Порошенко - перемігший кандидат, який пізніше став президентом України.
2. Юлія Тимошенко - лідер політичної партії "Батьківщина" та колишня прем'єр-міністр України.
3. Олег Ляшко - лідер Радикальної партії.
4. Анатолій Гриценко - колишній міністр оборони України.
5. Сергій Тігіпко - колишній віце-прем'єр-міністр України.
6. Віктор Янукович - колишній президент України, який втік до Росії.
7. Олег Тягнибок - лідер Свободи.
8. Анатолій Гриценко - колишній міністр оборони України.

Це лише кілька імен з десятків кандидатів, які брали участь у цих виборах. Кожен з них представляв свою партію та мав власну програму дій для майбутнього розвитку України.

Регіон	на 11:00	на 15:00	на 20:00
Донецька область	5,24	10,78	15,10

2019

На президентських виборах 2019 року в Донецькому регіоні було зафіксовано ряд ключових аспектів:

1. Участь кандидатів: У виборчому процесі взяли участь кілька кандидатів від різних політичних сил та незалежних кандидатів.
2. Вибір виборців: Виборці мали можливість вибирати між різними кандидатами, представленими на виборах, і визначити, хто стане їхнім представником на посаді президента.
3. Політична обстановка: Зважаючи на складну політичну ситуацію в регіоні через воєнний конфлікт на Донбасі, результати виборів у Донецькому регіоні можуть бути впливові на подальший розвиток подій у регіоні.
4. Результати: Аналіз результатів виборів у Донецькому регіоні може вказати на те, які політичні сили мають підтримку в цьому регіоні, а також виявити особливості виборчих уподобань та тенденцій серед місцевого населення.
5. Пов'язаність з подіями на Донбасі: Результати виборів у Донецькому регіоні можуть бути також пов'язані зі станом справ на Донбасі та підтримкою мирного врегулювання конфлікту або навпаки.

Аналіз цих аспектів допоможе краще зрозуміти виборчу динаміку та політичні настрої в Донецькому регіоні під час президентських виборів 2019 року.

У 2019 році виборчий процес у Донецькому регіоні, як і в інших частинах України, пройшов за загальноприйнятими нормами та стандартами.

Вибори відбулися 31 березня 2019 року за новим законом про вибори Президента України, який передбачав два тури голосування, якщо жоден кандидат не отримає більше половини голосів у першому турі.

У Донецькому регіоні виборчий процес може бути ускладнений через конфліктну ситуацію в окремих його частинах. Проте, це не завадило проведенню виборів за встановленими правилами.

Щодо переможця, за результатами першого туру виборів президента України переміг Юрій Бойко, отримавши підтримку більшості виборців. Його перемога була оголошена після підрахунку голосів, і вона стала несподіванкою для багатьох політичних спостерігачів. А в другому турі переміг Володимир Зеленський.

У президентських виборах 2019 року в Донецькому регіоні брали участь різні кандидати з різних політичних партій та незалежні кандидати. Серед них можна виділити таких кандидатів як:

1. Володимир Зеленський - переможець виборів, представник політичної сили "Слуга народу".
2. Петро Порошенко - президент України на той момент, представник політичної партії "Європейська Солідарність".
3. Юлія Тимошенко - лідер партії "Батьківщина".
4. Ігор Смешко - экс-голова СБУ, незалежний кандидат.
5. Юрій Бойко - політик, лідер партії "Опозиційний блок".

Це лише кілька найбільш відомих кандидатів, що брали участь у президентських виборах в Донецькому регіоні у 2019 році.

На території Донецького регіону президент Володимир Зеленський провів ряд заходів та ініціатив, спрямованих на врегулювання ситуації в

окупованих частин Донбасу та покращення життя людей на цих територіях. Деякі з його політичних дій на території Донецького регіону включають:

1. ****Мирні переговори****: Зеленський підтримував активні мирні переговори з місією "Нормандська четвірка" (Україна, Росія, Франція, Німеччина) для вирішення конфлікту в Донбасі.
2. ****Зміцнення перемир'я****: Зеленський виступав за зміцнення режиму припинення вогню на лінії зіткнення та реалізацію інших заходів, спрямованих на врегулювання конфлікту.
3. ****Політика деокупації****: Президент декларував важливість деокупації та відновлення суверенітету України в окупованих територіях, включаючи Донбас.
4. ****Соціальні програми****: Зеленський ініціював ряд соціальних програм та проєктів для підтримки жителів Донецького регіону, які постраждали внаслідок конфлікту.
5. ****Взаємодія з міжнародними партнерами****: Президент співпрацював з міжнародними партнерами та організаціями, такими як Організація Об'єднаних Націй та Європейський Союз, для підтримки мирного врегулювання конфлікту та відновлення територіальної цілісності України.

Це лише деякі приклади політичних дій Володимира Зеленського на території Донецького регіону, спрямованих на врегулювання конфлікту та покращення ситуації на окупованих територіях.

Регіон	на 11:00	на 15:00	на 20:00
Донецька область	18,17	44,31	59,47

Розділ 3. Аналіз парламентських виборів у конкретних регіонах України(1994-2019р.)

Аналіз парламентських виборів у конкретних регіонах України з 1994 по 2019 рік включає дослідження результатів виборів у різних областях, містах та районах країни протягом цього періоду. Виборчі дані дозволяють виявити популярність партій у кожному регіоні, їхні переможні стратегії та динаміку змін у підтримці з часом.

Наприклад, аналіз виборів у Західній Україні може показати вплив національно-культурних чинників на політичні уподобання місцевого населення та підтримку партій, що підтримують ідеї української національної ідентичності. У місцевостях зі схожою етнічною складовою, наприклад на Сході України, можуть виявитися відмінності в політичних уподобаннях та підтримці партій, які сприймаються як захисники інтересів російськомовного населення.

Дослідження парламентських виборів в Україні також включає аналіз впливу різних факторів, таких як економічний розвиток, рівень безробіття, корупція та інші соціально-економічні чинники, на виборчі уподобання громадян. Цей аналіз може виявити вплив факторів внутрішньої та зовнішньої політики на виборчий процес у різних регіонах країни.

1994: велика плутанина. Перші парламентські вибори в історії незалежної України відбулися 27 березня 1994-го. Вони були дострокові: президент і

парламент погодилися на перезавантаження влади після масштабних шахтарських страйків 1993 року та політичної кризи, що спалахнула після них. Вибори народних депутатів вирішили провести навесні 1994-го, а президента — влітку. За рівнем організації кампанія 1994-го цілком відповідала своїй епосі й ознаменувалася традиційними для середини 1990-х нехлюйством і плутаниною. Депутатів вирішили обирати за мажоритарною системою в 450 мажоритарних округах. Голосування мало відбуватися у два тури. У випадку, якби нікому з кандидатів не вдавалося набрати більше ніж 50% у першому турі, два кандидати з найвищою підтримкою виходили в другий. Але й там перемога зараховувалася лише тоді, якщо одному з них вдавалося набрати більше ніж 50%. Оскільки виборці могли голосувати проти всіх, виконати цю умову вдавалося не в усіх округах.

2006: у парламентській республіці. Парламентські вибори 2006 року відбувалися вже зовсім в іншій країні, яка змінила Конституцію і стала парламентсько-президентською республікою. Після тріумфу 2002 року помаранчевим вдалося розвинути успіх і домогтися перемоги Віктора Ющенка на президентських виборах. Після поразки Януковича, який намагався зіграти брудно й сфальсифікувати вибори, здавалося, що його політична кар'єра закінчена. Однак постійні чвари в таборі помаранчевих, нездатність націонал-демократів виконувати передвиборчі обіцянки призвели до деморалізації та розчарування виборців. Водночас прикра поразка консолідувала орієнтовані на Росію еліти Південно-Східної України. А Янукович зміг швидко оговтатися від шоку й знайти спільну мову з Ющенком. У результаті всіх цих процесів на виборах 2006-го перемогу з великим відривом здобула Партія регіонів, якій вдалося перетягти практично весь електорат комуністів і стати головною проросійською силою України. Для КПУ 2006 рік став жахом. Якщо

2002-го вона отримала 20% голосів, то 2006-го — лише 3,6%. Потрапити до парламенту їй вдалося лише завдяки зниженню до 3% прохідного бар'єра. Вибори 2006 року вперше відбувалися за пропорційною системою, тобто тільки за партійними списками. Такий підхід поклав кінець різнобою в парламенті. Цього разу в Раду потрапило лише п'ять політсил, які чітко ділилися на помаранчеві та проросійські. Винятком була лише СПУ Олександра Мороза, яка опинилася серед помаранчевих. Вона в результаті й поховала парламент V скликання, який виявився найнедовговічнішим в історії України. Спочатку соціалісти сформували коаліцію з «Нашою Україною» та Блоком Юлії Тимошенко, проте пізніше раптово переметнулися в інший табір і вступили в коаліцію з ПР та КПУ. Але проіснувала така конструкція недовго. Незабаром Ющенко розпустив парламент і призначив вибори. Зрада Мороза стала лебединою піснею соціалістів: до нового парламенту ця партія вже не пройшла.

2014: нова доба. Після революції та втечі Януковича з країни цілком логічно постало питання про перезавантаження влади. Після зміни президента настала черга міняти й парламент. Окупація Криму та Донбасу, воєнні дії на Сході країни, а також розпад Партії регіонів створили умови, за яких успіх проросійських сил став неможливим. За підсумками кампанії 2014 року Україна вперше у своїй історії отримала український парламент. Колишня ПР, яка йшла на вибори під новим брендом Опозиційного блоку, змогла завести за списком тільки 27 депутатів, що було для регіоналів справжнім крахом. Решта місць дісталася націонал-демократичним партіям, які використовували в ході передвиборчої кампанії жорстку антиросійську риторику та виступали за європейську інтеграцію України. Нова влада вирішила лишити вибори в мажоритарних округах, що допомогло зберегти мандати багатьом колишнім членам ПР і мажоритарникам, які в минулому з ними співпрацювали. У парламенті

вони сформували кілька фракцій і груп, однак за давньою традицією стали підігравати правлячій коаліції. Драматичні події 2014 року, який став найважчим в історії незалежної України, призвели до суттєвого переформатування політичної карти країни. Втратили підтримку старі партії та політики, на місце яких прийшли нові герої.

2019:20 травня 2019 року у будівлі Верховної Ради України відбулася інавгурація новообраного Президента України Володимира Зеленського. У своїй промові президент зокрема заявив про намір розпустити парламент. У той же день Зеленський запросив керівництво Верховної Ради наступного ранку о 10:00 до себе на консультації щодо дострокового припинення повноважень парламенту. У запрошенні він послався на частину 3 статті 90 Конституції, яка вимагає проведення таких консультацій перед виданням відповідного указу президентом.

Вранці 21 травня Зеленський провів зустріч в Адміністрації Президента з керівництвом Верховної Ради та лідерами парламентських фракцій і груп. Головною причиною розпуску парламенту Зеленський назвав дуже низьку довіру громадян України до Верховної Ради — 4%, а юридичною підставою — відсутність коаліції з 2016 року. Також на зустрічі обговорювалися питання дати проведення дострокових виборів і внесення змін до виборчого законодавства, зокрема щодо скасування мажоритарної системи та зниження прохідного бар'єра до 3%.

У той же день Зеленський підписав указ про дострокове припинення повноважень Верховної Ради VIII скликання, обраної у жовтні 2014 року, і призначення позачергових виборів до Верховної Ради на 21 липня 2019 року. Указ Президента набув чинності з дня його опублікування у виданні «Голос України» від 23 травня. Таким чином вибори мали відбутися на 3 місяці раніше ніж запланові чергові вибори, що згідно Конституції

відбуваються в останню неділю жовтня п'ятого року повноважень Верховної Ради (27 жовтня 2019 року).

3.1 Аналіз парламентських виборів Івано-Франківського регіону (1994-2019р.)

Аналіз парламентських виборів у Івано-Франківському регіоні включає огляд політичної конкуренції, результатів голосування, участі політичних партій та їхніх програмних заяв. Зокрема, виборчі дані можуть дати уявлення про політичні уподобання та підтримку громадян у цьому регіоні протягом різних виборчих циклів.

Аналізуючи парламентські вибори в Івано-Франківському регіоні, можна дослідити виборчий успіх різних політичних сил, їх стратегії кампаній та вплив окремих кандидатів на результати голосування. Також важливо врахувати регіональні особливості, які можуть впливати на політичну динаміку, такі як етнічний склад населення, економічний розвиток та історичні традиції.

Додатково, аналіз виборчих даних дозволяє виявити тенденції у виборчому поведінці громадян та оцінити рівень участі виборців у виборчих процесах. Це дозволяє зрозуміти, які питання та проблеми є актуальними для місцевого населення та які політичні сили мають найбільшу підтримку серед виборців.

Враховуючи складність політичних процесів та місцеві особливості, аналіз парламентських виборів у Івано-Франківському регіоні є важливим інструментом для розуміння політичної ситуації в регіоні та країні в цілому.

1994 р.

У 1994 році в Україні відбулися перші вибори до Верховної Ради незалежної країни. Ці вибори були важливим етапом у формуванні політичної системи нової держави та визначенні політичного курсу країни на майбутнє. У Івано-Франківському регіоні перемогу здобула партія "Народний Рух України за Перебудову", яка представляла велику політичну силу на той час.

"Народний Рух України за Перебудову" був створений як політична партія, що підтримувала ідеї національної незалежності та демократичних перетворень. Вона виступала за впровадження реформ у всіх сферах суспільного життя, в тому числі у політиці, економіці та соціальній сфері.

Партія "Народний Рух України за Перебудову" мала широку підтримку серед населення Івано-Франківського регіону, оскільки активно виступала за інтереси українського народу, впровадження демократичних цінностей та підтримку розвитку місцевого громадянського суспільства.

Перемога партії "Народний Рух України за Перебудову" на парламентських виборах у Івано-Франківському регіоні в 1994 році відображала підтримку населення цієї політичної сили та визнання її програми та лідерства.

На парламентських виборах в регіоні Івано-Франківськ у 1994 році брали участь різні політичні партії та блоки, що представляли різноманітні політичні та ідеологічні напрямки. До найбільш активних учасників цих виборів відносилися:

1. Народний Рух України за Перебудову (НРУП) - це була партія, що підтримувала ідеї національної незалежності та демократичних перетворень, яка мала значну підтримку серед населення Івано-Франківського регіону.
2. Комуністична партія України (КПУ) - представник комуністичної ідеології, яка також мала своїх прихильників у регіоні та відігравала значну роль у виборчих процесах.
3. Українська Народна Партія (УНП) - це була одна з партій, що діяла у період формування незалежної України, представляла певний національно-консервативний напрямок у політиці.
4. Інші політичні сили, блоки та незалежні кандидати, які представляли різні інтереси та погляди на події в країні та в регіоні.

Участь цих партій і блоків зумовлювалася різноманіттю політичної сцени в Україні в період переходу до демократії та відкритості для різних політичних сил.

2006 р.

На парламентських виборах 2006 року в Івано-Франківському регіоні брали участь різні політичні сили та блоки, що конкурували за мандати до Верховної Ради України. Ці вибори відбулися у контексті важливих політичних та соціальних змін в Україні того часу, зокрема, після Помаранчевої революції 2004 року.

Партійні блоки та політичні партії виступали з різними програмами та обіцянками перед виборцями, намагаючись отримати їхню підтримку. Участь у виборах була досить активною,но найбільшу активність у Івано-Франківському регіоні показали три партії: „Наша Україна”,БЮТ, та Партія Регіонів. Перемогла партія „Наша Україна”в голові з Віктором Ющенко та той момент президентом України

1. Блок "Наша Україна" - це був політичний блок, який об'єднав ряд партій та політичних груп, спрямованих на підтримку демократичних та реформаторських процесів у країні. Представники цього блоку здобули значну кількість мандатів у парламенті.

2. Партія регіонів - це політична сила, яка акцентувала свою увагу на інтересах регіонів України та мала значний вплив у західних регіонах країни, включаючи Івано-Франківську область.

3. Блок "Юлія Тимошенко" - це політичний блок, що виступав на підтримку лідера опозиції, Юлії Тимошенко, та її програми політичних реформ.

Результати парламентських виборів 2006 року в Івано-Франківському регіоні визначили склад представництва цього регіону у Верховній Раді України, а також вплинули на політичну ситуацію в області та в країні в цілому. Вони відображали виборчі уподобання громадян та ставлення до політичних партій та блоків у цей період.

■ «Наша Україна»

■ БЮТ

■ Партія регіонів

2007

Черговий реванш. Позачергові вибори 2007 року не змогли істотно змінити розстановку сил у парламенті. До ВР знову пройшло п'ять партій. Місце соціалістів посів ще аморфніший Блок Литвина, успіх якого став головним сюрпризом перегонів. Як і 2006-го, найбільше голосів набрала Партія регіонів. Істотно зміцнити свої позиції вдалося також політсилі Юлії Тимошенко. Вона поліпшила попередній результат одразу на 8,4%. Тимошенко й стала, по суті, переможцем виборів: у грудні 2007 року вдруге обійняла посаду прем'єр-міністра. Результати голосування, здавалося, були успішними для помаранчевих і дали їм змогу повернути контроль над ВР, що був втрачений після зради соціалістів. Але ефемерність цього успіху стала очевидною після перемоги Віктора Януковича на президентських виборах у 2010-му, коли в лічені дні розстановка сил кардинально змінилася й помаранчевий парламент миттєво став біло-блакитним. Головну роль у цьому швидкому «перевзуванні» відіграв Володимир Литвин.

У цьому році перемогу здобула партія „БЮТ”

У парламентських виборах 2007 року в Івано-Франківському регіоні брали участь різні політичні сили та партії. Серед них були:

1. Блок "Юлія Тимошенко" - це політичний блок, що виступав на підтримку лідера опозиції, Юлії Тимошенко, та її програми політичних реформ.

2. Блок "Наша Україна" - це був політичний блок, який об'єднав ряд партій та політичних груп, спрямованих на підтримку демократичних та реформаторських процесів у країні.

3. Партія регіонів - політична сила, яка акцентувала свою увагу на інтересах регіонів України та мала значний вплив у західних регіонах країни, включаючи Івано-Франківську область.

4. Соціалістична партія України - це партія, яка виступала з соціал-демократичною програмою та здобувала підтримку виборців у певних регіонах.

5. Комуністична партія України - партія, яка мала традиційну підтримку серед певних соціальних груп та захищала інтереси промислових та робочих шарів населення.

6. Інші партії та блоки, що представляли різноманітні ідеологічні та політичні погляди, такі як Ліберально-демократична партія, Партія зелених України тощо.

У 2007 році, як і в інших частинах України, Комуністична партія України (КПУ) брала участь у парламентських виборах у Івано-Франківському регіоні. Ця партія мала вплив і підтримку в певних соціальних групах та серед окремих частин населення, зокрема серед пенсіонерів, промислових та робочих шарів.

Комуністична партія України виступала зі своєю програмою, яка спрямовувалася на захист соціальних прав та інтересів робочого класу, підтримку соціальної справедливості та збереження державної власності у ключових галузях економіки.

У парламентських виборах КПУ зазвичай здобувала певну кількість місць у Верховній Раді, а її кандидати брали участь у виборчих змаганнях у різних виборчих округах. Однак, точні результати та вплив КПУ на політичну ситуацію в Івано-Франківському регіоні були не дуже великі, та здобували не сильні результати на виборах.

Парламентські вибори 2014 року в Україні відбулися у складному політичному та соціальному контексті, внаслідок подій Євромайдану, російської агресії в Криму та східних областях

України, а також реформаційних змін, що відбулися в країні. Івано-Франківський регіон не залишився осторонь цих подій, і парламентські вибори в цьому регіоні відображали політичну ситуацію в країні в цілому.

У цих виборах брали участь різні політичні сили та блоки, які представляли різні ідеології та підходи до вирішення політичних питань. Крім традиційних партій, з'явилися нові політичні сили та блоки, які вплинули на виборчий процес.

Результати виборів визначили склад представництва Івано-Франківського регіону у Верховній Раді України. Партії, які отримали найбільшу кількість голосів, отримали відповідну кількість мандатів у парламенті.

Детальнішу інформацію про результати виборів та склад парламентських фракцій можна знайти в виборчих архівах, публікаціях виборчих комісій та засобах масової інформації.

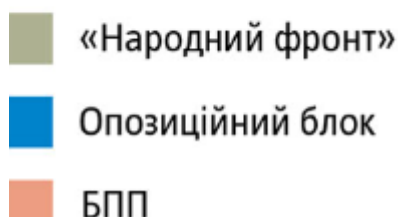
На парламентських виборах 2014 року в Івано-Франківському регіоні брали участь різні політичні сили та партії. До них входили традиційні політичні сили, такі як "Блок Петра Порошенка", "Народний фронт", "Опозиційний блок", а також новостворені партії та блоки, наприклад "Самопоміч" та "Радикальна партія Олега Ляшка".

На даних виборах переможцем став "Народний Фронт", який отримав найбільшу кількість голосів та мандатів. Важливо відзначити, що політична обстановка в цей період була дуже динамічною, і результати виборів визначалися великою кількістю факторів, включаючи громадську активність, довіру до політичних лідерів, економічну ситуацію та геополітичні події.

Народний Фронт - це політичний блок, що був сформований під час парламентських виборів 2014 року в Україні. Він об'єднував ряд політичних сил та громадських організацій, які підтримували курс реформ та євроатлантичну інтеграцію країни. Лідером блоку був Арсеній Яценюк, який згодом очолив уряд на посаді прем'єр-міністра.

У Івано-Франківському регіоні Народний Фронт також мав свій вплив. Представники цього блоку брали активну участь у виборчій кампанії та отримали певну кількість мандатів у парламенті. Вони пропагували реформи в економіці, боротьбу з корупцією та підвищення соціального захисту громадян.

У регіональному контексті Народний Фронт впливав на політичну ситуацію через участь своїх депутатів у роботі обласних та місцевих органів влади, а також через реалізацію програм розвитку та вирішення актуальних проблем регіону. Його діяльність спрямовувалася на підтримку реформ та модернізацію країни з метою підвищення життєвого рівня громадян та створення стабільної та процвітаючої країни.

Явка за регіонами, %

Регіон	12:00	16:00	20:00
Івано-Франківська область	19,40%	48,12%	63.73%

Депутати які балатувались у Івано-Франківському Регіоні 2014 р.

Івано-Франківська область

- ОВО № 83 Шевченко Олександр Леонідович («Блок Петра Порошенка»)
- ОВО № 84 Довбенко Михайло Володимирович («Блок Петра Порошенка»)
- ОВО № 85 Насалик Ігор Степанович («Блок Петра Порошенка»)
- ОВО № 86 Дирів Анатолій Борисович («Народний фронт»)
- ОВО № 87 Дерев'янка Юрій Богданович («Воля»)
- ОВО № 88 Тимошенко Юрій Володимирович («Народний фронт»)
- ОВО № 89 Соловей Юрій Ігорович («Блок Петра Порошенка»)

2019

На парламентських виборах 2019 року в Івано-Франківському регіоні брали участь різні політичні сили та партії, які представляли різні ідеології та підходи до вирішення політичних питань. Серед них були традиційні партії, такі як "Слуга народу", "Європейська Солідарність", "Опозиційна платформа - За життя", „Голос”, а також нові політичні сили, які з'явилися на політичній арені.

У результаті виборів перемогу здобула партія "Слуга народу", яка отримала найбільшу кількість голосів та мандатів у парламенті. Її лідер Володимир Зеленський вже обіймав посаду Президента України, і успіх

партії "Слуга народу" на виборах свідчив про підтримку громадян новій політичній силі та її курсу реформ.

Після виборів представники партії "Слуга народу" здійснюють свою діяльність у Верховній Раді України та в регіоні, спрямовуючи зусилля на вирішення актуальних проблем та реалізацію програм розвитку. Вплив цієї партії у Івано-Франківському регіоні визначається її участю у роботі місцевих органів влади, а також через реалізацію проектів та ініціатив на місцевому рівні.

Партія "Слуга народу" була створена в 2019 році за ініціативою президента України Володимира Зеленського, і вона стала ключовим гравцем на політичній арені країни в той час. Основними обіцянками партії були боротьба з корупцією, проведення реформ у всіх галузях життя країни, покращення умов життя громадян та забезпечення прав людини.

У Івано-Франківському регіоні партія "Слуга народу" також мала значний вплив. Її представники брали активну участь у виборчій кампанії та отримали підтримку виборців завдяки обіцянкам реформ і змін у політиці. Після перемоги на виборах представники партії почали здійснювати свою діяльність у Верховній Раді України та в регіоні, працюючи над вирішенням проблем та реалізацією програм розвитку.

Вплив "Слуги народу" у Івано-Франківському регіоні визначався її участю у роботі місцевих органів влади, спрямованим на здійснення політичних та економічних реформ, а також через ініціативи та проекти, спрямовані на покращення життя місцевого населення.

У Верховній Раді України партія "Слуга народу" відіграє важливу роль як найбільша фракція. Її депутати активно беруть участь у законодавчому процесі, пропонуючи законопроекти та приймаючи участь у роботі

комітетів. Основними напрямками діяльності "Слуги народу" у Верховній Раді є боротьба з корупцією, впровадження реформ у сферах економіки, охорони здоров'я, освіти та соціального захисту, а також підтримка євроатлантичних інтеграційних процесів.

У місцевих радах партія також активно представлена. Її депутати виконують законодавчу та контрольну функції, приймаючи участь у роботі сесій, розробці місцевих програм розвитку та бюджетів. "Слуга народу" працює над вирішенням проблем на місцевому рівні, сприяє розвитку соціальної та економічної сфери, підтримує місцеві ініціативи та проекти, спрямовані на поліпшення якості життя громадян.

Депутати які балатувались у Івано-Франківському Регіоні 2019 р.

Івано-Франківська область

- ОВО № 83 САВЧУК ОКСАНА ВАСИЛІВНА Свобода
- ОВО № 84 Фріс Ігор Павлович («СЛУГА НАРОДУ»)
- ОВО № 85 Прощук Едуард Петрович («СЛУГА НАРОДУ»)
- ОВО № 86 Матусевич Олександр Борисович («СЛУГА НАРОДУ»)
- ОВО № 87 Андрійович Зіновій Мирославович («СЛУГА НАРОДУ»)
- ОВО № 87 Вірастюк Василь Ярославович («СЛУГА НАРОДУ»)
- ОВО № 88 ІВАНЧУК АНДРІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ
самовисуванець
- ОВО № 89 Тимофійчук Володимир Ярославович («СЛУГА НАРОДУ»)

3.2 Аналіз парламентських виборів Київського регіону (1994-2019р.)

Парламентські вибори в Київському регіоні протягом останніх двадцяти п'яти років мали велике значення в українській політиці. Ось кілька ключових моментів з цього періоду:

1994 рік: Після реформи 1991 року, перші парламентські вибори відбулися в 1994 році. У Київському регіоні перемогу здобула партія "Виборчий блок "Наша Україна", яка отримала більшість мандатів у місцевому парламенті.

2002 рік: Партія "Наша Україна" знову перемогла на парламентських виборах, однак у цей раз перемогу отримав блок "Наша Україна – Народна самооборона", який був створений разом зі Соціал-демократичною партією України (об'єднаною) та об'єднав також інші політичні сили.

2014 рік: Після Революції Гідності та Майдану, політична сцена в Україні радикально змінилася. На цих виборах в Київському регіоні відбувся значний розкол, але партія "Блок Петра Порошенка" здобула більшість місць у парламенті.

2019 рік: Вибори 2019 року також були важливими для Київського регіону. Партія "Слуга народу", яка виникла на хвилі популярності Володимира Зеленського, здобула перемогу та отримала найбільшу кількість мандатів у парламенті.

Загалом, парламентські вибори в Київському регіоні відображають політичні та суспільні зміни, які відбувалися в Україні протягом останніх двадцяти п'яти років.

1994 р.

Парламентські вибори 1994 року у Київському регіоні відбулися в контексті переходу України до демократичного режиму та встановлення партійного плюралізму після отримання незалежності. Ці вибори були першими після розпаду Радянського Союзу та мали велике значення для політичної системи країни.

1. Партії та підходи: У цих виборах брали участь різні політичні сили, включаючи народних депутатів, які представляли різні ідеологічні та соціальні групи. Партії, такі як "Наша Україна", "Комуністична партія України", "Республіканська партія", "Соціалістична партія України" та інші, були серед основних учасників виборчого процесу.

2. Кампанія та результати: Перебіг кампанії був активним, з інтенсивною роботою партій та кандидатів у різних виборчих округах регіону.

Результати виборів варіювалися в залежності від конкретного виборчого округу, але загалом партії з ідеологічною спрямованістю національно-патріотичного спрямування мали певну підтримку, особливо серед регіональних громадян.

3. Вплив: Парламентські вибори 1994 року визначили політичний ландшафт Київського регіону на перших етапах його незалежності.

Результати цих виборів відображали широкий спектр політичних поглядів і впливали на подальший розвиток політичної системи України.

4. Уроки: Вибори 1994 року виявилися важливим етапом в розвитку демократії в Україні та надали можливість громадянам вибирати своїх представників у парламенті. Проте вони також підкреслили важливість побудови стійких інституцій та розвитку демократичних практик для подальшого зміцнення демократії в країні.

На парламентських виборах 1994 року у Київському регіоні брали участь різні політичні сили, включаючи партії "Наша Україна", "Комуністична

партія України", "Республіканська партія", "Соціалістична партія України" та інші. Офіційні результати виборів вказують на перемогу різних кандидатів та партій у різних виборчих округах регіону. Підсумковий список переможцем є "Комуністична партія України".

2002 р.

На парламентських виборах 2002 року у Київському регіоні брали участь різні політичні сили, представлені різними партіями та кандидатами. За перші вибори до Верховної Ради Верховної Ради 4 скликання по новому законодавству в області Київщина було вирішено визначити 40 мажоритарних округів. Перші результати виборів у Київському регіоні показали, що на той момент політична картина була досить різноманітною, з різними партіями, які представляли різні інтереси та погляди.

1. Учасники виборів: Серед учасників виборів 2002 року були такі партії, як "Соціалістична партія України", "Наша Україна", "Комуністична партія України", "Трудова Україна", "Єдина Україна", а також незалежні кандидати. Кожна з цих партій висувала свою програму та кандидатів, спрямованих на представлення інтересів різних соціальних та політичних груп населення.

2. Результати голосування: Після підрахунку голосів відбулось оголошення результатів. Ці результати показали, що у деяких мажоритарних округах перемогли кандидати від "Нашої України", у деяких - від "Соціалістичної партії України", а також були представлені інші партії та незалежні кандидати, які отримали певну кількість голосів від виборців.

3. Перспективи та висновки: Результати парламентських виборів 2002 року у Київському регіоні свідчили про багатогранність політичної ситуації в регіоні та національному рівні. Ці вибори визначили склад мажоритарних

депутатів, які представляли інтереси різних груп населення та стали важливим кроком у формуванні парламентської системи України.

Партія "Наша Україна" відігравала важливу роль у парламентських виборах 2002 року у Київському регіоні, представляючи собою одну з провідних опозиційних сил до тодішнього уряду.

1. Представлення: Партія "Наша Україна" була створена як політичний альянс відомих політичних лідерів та партій з метою об'єднання опозиційних сил проти влади президента Кучми. Її лідером був Віктор Ющенко, який пізніше став президентом України.

2. Політична програма: "Наша Україна" пропагувала ідеї демократії, прав людини, ринкової економіки та європейської інтеграції. Партія виступала за боротьбу з корупцією, покращення соціально-економічної ситуації в країні та впровадження реформ.

3. Участь у виборах: "Наша Україна" представляла своїх кандидатів у мажоритарних та пропорційних округах Київського регіону. Вона залучила значну кількість виборців, які підтримали програму та кандидатів партії.

4. Результати: Партія "Наша Україна" здобула значну кількість місць у парламенті, що свідчило про підтримку виборців її ідеології та кандидатів. Її участь у виборах стала важливим етапом у формуванні політичного ландшафту країни та визначила подальший розвиток української демократії.

2014 р.

У парламентських виборах 2014 року у Київському регіоні відбувалась боротьба між різними політичними силами за представництво в Верховній Раді України. Загальна ситуація в країні в той час була напруженою через

події Революції Гідності, а також анексію Криму та початок війни на сході України.

1. Учасники виборів: На вибори в 2014 році в Київському регіоні вийшло багато політичних сил, представлених різними партіями та блоками. Серед них були такі партії, як "Батьківщина", "Свобода", "УДАР", "Сила Людей", "Опозиційний Блок", а також нові партії, створені після подій Революції Гідності.

2. Результати голосування: Після підрахунку голосів стало відомо, у місті Київ перемогу здобули кандидати, блоку "Блок Петра Порошенка", який отримав найбільшу кількість голосів від виборців, а у Київській області партія "Народний Фронт". Друге та третє місця розподілили між собою інші політичні сили, такі як "Батьківщина" та "Самопоміч".

3. Перспективи та висновки: Парламентські вибори 2014 року у Київському регіоні підтвердили перевагу публіки за новими політичними силами, які виникли після Революції Гідності. Це свідчило про підтримку громадянами курсу на демократію, європейські цінності та зміни в політичній системі країни.

Партія "Народний фронт" брала активну участь у парламентських виборах 2014 року у Київському регіоні, представляючи себе як силу, що підтримує демократію, реформи та європейську інтеграцію. Її програма включала проведення системних змін у всіх сферах життя країни, зокрема в економіці, правосудді та соціальній сфері, і акцентувала на необхідності прозорості влади та зміцнення державності. На виборах "Народний фронт" здобув певну підтримку виборців у Київському регіоні, проте не отримав настільки виразного успіху, як інші опозиційні сили, зокрема блок "Блок

Петра Порошенка". Відсутність жорсткої підтримки на виборах 2014 року не завадила "Народному фронту" активно брати участь у політичному житті країни й подальшому розвитку.

Явка за регіонами, %

Регіон	12:00	16:00	20:00
Київська область	24,01%	45,21%	57.24%

Депутати які балатувались у Київському Регіоні 2014 р.

місто Київ

- ОВО № 211 Рибчинський Євген Юрійович («Блок Петра Порошенка»)
- ОВО № 212 Сташук Віталій Филімонович («Народний фронт»)
- ОВО № 213 Береза Борислав Юхимович (самовисування)
- ОВО № 214 Чумак Віктор Васильович («Блок Петра Порошенка»)
- ОВО № 215 Ілленко Андрій Юрійович (ВО «Свобода»)
- ОВО № 216 Супруненко Олександр Іванович (самовисування)
- ОВО № 217 Білецький Андрій Євгенійович (самовисування)
- ОВО № 218 Ар'єв Володимир Ігорович («Блок Петра Порошенка»)
- ОВО № 219 Третьяков Олександр Юрійович («Блок Петра Порошенка»)
- ОВО № 220 Константіновський Вячеслав Леонідович («Народний фронт»)
- ОВО № 221 Ємець Леонід Олександрович («Народний фронт»)
- ОВО № 222 Андрієвський Дмитро Йосипович («Блок Петра Порошенка»)
- ОВО № 223 Левченко Юрій Володимирович (ВО «Свобода»)

Київська область

- ОВО № 90 Марченко Олександр Олександрович (ВО «Свобода»)
- ОВО № 91 Сольвар Руслан Миколайович («Блок Петра Порошенка»)
- ОВО № 92 Гудзенко Віталій Іванович («Блок Петра Порошенка»)
- ОВО № 93 Онищенко Олександр Романович (самовисування)
- ОВО № 94 Романюк Віктор Миколайович («Народний фронт»)
- ОВО № 95 Гаврилюк Михайло Віталійович («Народний фронт»)
- ОВО № 96 Москаленко Ярослав Миколайович (самовисування)
- ОВО № 97 Різаник Павло Олександрович («Блок Петра Порошенка»)
- ОВО № 98 Міщенко Сергій Григорович (самовисування)

2019 р.

Парламентські вибори 2019 року в Київському регіоні були важливою подією для політичного життя України, оскільки вони відбулися за новою виборчою системою з використанням пропорційного представництва і великих виборчих округів. Нижче наведений аналіз результатів виборів з пронумерованими пунктами та подальшим розгортанням тексту.

1. Учасники виборів: У виборах 2019 року взяло участь багато політичних сил, включаючи традиційні партії та нові політичні об'єднання. Серед них були такі партії, як "Слуга народу", "Європейська солідарність", "Опозиційна платформа - За життя", "Голос" та інші.

2. Результати голосування: Після підрахунку голосів стало відомо, що перемогу у Київському регіоні здобула партія "Слуга народу", яка отримала найбільшу кількість мандатів. Друге та третє місця розподілили

між собою інші політичні сили, такі як "Європейська солідарність" та "Опозиційна платформа - За життя".

3. Перспективи та висновки: Парламентські вибори 2019 року у Київському регіоні підтвердили підтримку громадянами партії "Слуга народу" та її лідера Володимира Зеленського. Це свідчило про підтримку нових політичних сил та прагнення громадян до змін у країні. У той же час, інші політичні сили також мали певну підтримку виборців, що підкреслює різноманітність політичного спектру у Київському регіоні. Партія "Слуга народу" стала однією з найбільш впливових політичних сил у 2019 році, особливо у Київському регіоні. Заснована на хвилі підтримки нового президента Володимира Зеленського, ця партія швидко заробила собі популярність завдяки обіцянкам про реформи та боротьбу з корупцією.

Її вплив на регіон Київ був помітний у багатьох аспектах. Перш за все, під час парламентських виборів партія "Слуга народу" здобула значну кількість мандатів у Верховній Раді, що дозволило їй мати суттєвий вплив на прийняття законів та рішень, які стосуються Київського регіону.

Крім того, "Слуга народу" активно працювала на місцевому рівні, сприяючи проведенню реформ у місцевому самоврядуванні, економіці та інфраструктурі. Партійні кандидати отримали декілька ключових посад у місцевих радах та виконавчих органах, що дозволило їм активно впливати на розвиток та зміни в регіоні.

У результаті "Слуга народу" стала важливим гравцем на політичній арені Києва, здобувши підтримку виборців завдяки своїм обіцянкам та ефективній кампанії. Її вплив у 2019 році відображав бажання громадян змін та нового курсу у політиці та управлінні країною.

Депутати які балатувались у Київському Регіоні 2019 р.

місто Київ

- ОВО № 211 ЮРЧЕНКО ОЛЕКСАНДР МИКОЛАЙОВИЧ («СЛУГА НАРОДУ»)
- ОВО № 212 Перебийніс Максим Вікторович («СЛУГА НАРОДУ»)
- ОВО № 213 Дубнов Артем Васильович («СЛУГА НАРОДУ»)
- ОВО № 214 Швець Сергій Федорович («СЛУГА НАРОДУ»)
- ОВО № 215 Яременко Богдан Васильович («СЛУГА НАРОДУ»)
- ОВО № 216 Забуранна Леся Валентинівна («СЛУГА НАРОДУ»)
- ОВО № 217 БЕЗУГЛА МАР'ЯНА ВОЛОДИМИРІВНА («СЛУГА НАРОДУ»)
- ОВО № 218 Гурін Дмитро Олександрович («СЛУГА НАРОДУ»)
- ОВО № 219 ТИЩЕНКО МИКОЛА МИКОЛАЙОВИЧ («СЛУГА НАРОДУ»)
- ОВО № 220 Бондар Ганна Вячеславівна («СЛУГА НАРОДУ»)

Київська область

- ОВО № 90 БАБЕНКО МИКОЛА ВІКТОРОВИЧ Біла Церква разом
- ОВО № 91 Дунда Олег Андрійович («СЛУГА НАРОДУ»)
- ОВО № 92 Колюх Валерій Вікторович («СЛУГА НАРОДУ»)
- ОВО № 93 Скороход Анна Костянтинівн («СЛУГА НАРОДУ»)
- ОВО № 94 ДУБІНСЬКИЙ ОЛЕКСАНДР АНАТОЛІЙОВИЧ («СЛУГА НАРОДУ»)
- ОВО № 95 Горобець Олександр Сергійович («СЛУГА НАРОДУ»)
- ОВО № 96 ВАСИЛЕВСЬКА-СМАГЛЮК ОЛЬГА МИХАЙЛІВНА («СЛУГА НАРОДУ»)

- ОВО № 97 Галушко Микола Леонідович («СЛУГА НАРОДУ»)
- ОВО № 98 Бунін Сергій Валерійович («СЛУГА НАРОДУ»)

3.3 Аналіз парламентських виборів Донецького регіону(1994-2019р.)

Парламентські вибори в Донецькому регіоні протягом останніх двадцяти п'яти років відображають політичні та суспільні зміни, що відбувалися в Україні. Ось кілька ключових моментів:

1994 рік: Перші парламентські вибори після проведення реформи 1991 року відбулися в 1994 році. У Донецькому регіоні перемогу здобула партія "Виборчий блок "Наша Україна", яка отримала більшість мандатів у місцевому парламенті.

2002 рік: Партія "Наша Україна" також здобула перемогу на парламентських виборах 2002 року. У Донецькому регіоні перемогу отримав блок "Наша Україна – Народна самооборона", який був створений разом з іншими політичними силами.

2014 рік: Після подій Революції Гідності та Майдану у 2014 році, політична сцена в Україні різко змінилася. На цих виборах в Донецькому регіоні був помітний розкол, і партія "Опозиційний блок" здобула більшість місць у парламенті.

2019 рік: Парламентські вибори 2019 року також були важливими для Донецького регіону. Партія "Опозиційна платформа - За життя", яка виступала за діалог із східними регіонами та зміни у владі, здобула перемогу та отримала найбільшу кількість мандатів у парламенті.

Загалом, парламентські вибори в Донецькому регіоні відображають складні політичні реалії та різноманітність поглядів на політичну ситуацію в країні.

1994 р.

Парламентські вибори 1994 року в Донецькому регіоні були першими в Україні після отримання незалежності. Ці вибори відбулися у напруженій політичній обстановці, оскільки країна тільки виходила з радянського режиму, і політична картина була нестабільною.

У Донецькому регіоні в цих виборах відбувалася активна боротьба між різними політичними силами. Основними гравцями були партія "Виборчий блок "Наша Україна" та інші політичні формації, що представляли різні інтереси та погляди.

Підсумком виборів стало те, що партія "Виборчий блок "Наша Україна" здобула перемогу в Донецькому регіоні, отримавши більшість мандатів у місцевому парламенті. Це був важливий крок у становленні демократичних інститутів українського суспільства та підтвердження волі виборців на сприяння розвитку країни.

Ці вибори також визначили головні тенденції політичного розвитку регіону на початку незалежності України, а саме, перехід до демократичних процесів та бажання громадян активно брати участь у виборах та визначати майбутнє своєї країни.

На парламентських виборах 1994 року в Донецькому регіоні брали участь різні політичні сили того часу. Однією з основних була партія "Виборчий блок "Наша Україна", яка здобула перемогу і отримала більшість мандатів у місцевому парламенті. Також участь у виборах брали інші політичні

формації того періоду, але їх вплив і результати не були настільки значущими порівняно з перемогою партії "Наша Україна".

Партія "Наша Україна" була однією з ключових політичних сил в Україні в 1994 році. Вона виступала як представник демократичних та прогресивних ідей, спрямованих на будівництво незалежної держави та підтримку демократичних цінностей.

У Донецькому регіоні партія "Наша Україна" також мала значний вплив. Її перемога на парламентських виборах 1994 року свідчить про підтримку цієї партії серед місцевого населення. Партійні лідери та активісти активно виступали за реформи, що спрямовані на зміцнення демократії, встановлення правової держави та економічне відновлення країни після років комуністичного правління.

У цей період "Наша Україна" була символом надії на майбутнє країни, а її перемога в Донецькому регіоні підкреслювала широку підтримку демократичних змін у місцевому населенні.

2002 р.

Парламентські вибори 2002 року в Донецькому регіоні відбулися в умовах великої політичної напруги та конкуренції між різними політичними силами. Основними учасниками цих виборів були партії, які представляли різні інтереси та погляди місцевого населення.

Однією з ключових партій, яка вплинула на політичну картину Донецького регіону у 2002 році, був "Виборчий блок Юлії Тимошенко - Наша Україна". Цей блок був об'єднанням різних політичних сил, які підтримували реформи та демократичні цінності.

Також значний вплив на результати виборів мали партія "Опозиційний блок" та інші регіональні партії, які представляли інтереси окремих соціальних та етнічних груп.

Підсумком виборів була перемога "За єдину Україну!", який отримав більшість мандатів у місцевому парламенті. Це свідчило про підтримку цієї політичної сили серед місцевого населення та її вплив на політичну ситуацію в регіоні.

«За єдину Україну!» (За ЄдУ!) — політичний альянс, створений у 2001 році для участі у Парламентських виборах 2002 року. Спільна заява голів політичних партій — учасників блоку була підписана 29 листопада 2001 року, зареєстрований блок — 15 грудня 2001.

У спільній заяві лідерів Блоку йшлося про «утвердження умов незворотності демократичних перетворень та поглиблення курсу економічних реформ, зміцнення міжнародного авторитету країни, консолідації демократичних сил в українському суспільстві».

Виборчий список блоку очолив В.Литвин. Серед інших відомих політиків, що входили до виборчого списку блоку — В.Бойко, Г.Кірпи, Д.Табачник, Т.Васадзе, Л.Супрун, а також відомий спортсмен Сергій Бубка. Кучма підтримав блок «За єдину Україну!». З результатом 11,8 % пропрезидентський блок фактично зазнав поразки. Проте Кучмі вдалося сформувати лояльну до нього більшість у Верховній Раді 4-го скликання через мажоритарних депутатів, обраних, головним чином, на Донбасі.

На виборах 30 березня 2002 блок одержав 11,8 % голосів (101 з 450 місць). Найбільшу підтримку блок отримав у Донецькій області.

2014 р.

Парламентські вибори 2014 року в Донецькому регіоні були проведені в особливих умовах, спричинених військовим конфліктом та політичною нестабільністю в Україні. У зв'язку з контролем непризнаних влад деякими територіями регіону та загрозами безпеки для громадян, проведення виборів було складним та обмеженим. Багато виборчих дільниць на окупованих територіях були закриті, що обмежило можливість голосування для місцевого населення.

Також на контрольованих українськими владами територіях були спостережені виклики та перешкоди під час голосування через загрози з боку збройних формувань та небезпеку для громадян. Незважаючи на це, вибори відбулися, а деякі депутати були обрані від Донецького регіону до Верховної Ради України.

У зв'язку з цими складними обставинами, результати виборів відображали різноманітність політичних поглядів та інтересів місцевого населення. Велика кількість кандидатів і партій, які брали участь у виборах, відображала політичну різноманітність та розподіл сил в регіоні. Варто відзначити, що результати виборів у Донецькому регіоні визначалися не лише політичними поглядами, а й умовами, що склалися на момент проведення виборів, зокрема, військовим конфліктом та загрозами безпеки. Під час парламентських виборів 2014 року в Донецьку ситуація була напруженою через активний збройний конфлікт та політичну нестабільність в регіоні. На тлі загострення сутичок між українськими силами безпеки та проросійськими сепаратистами, на деяких територіях міста було оголошено надзвичайний стан.

У Донецьку було багато випадків насильства та загострення конфлікту між різними політичними та етнічними групами. Збройні формування контролювали окремі райони міста, що призвело до великої кількості жертв серед цивільного населення та руйнувань інфраструктури.

Ці важкі обставини спричинили обмеження можливості проведення виборів у деяких районах міста та зростання напруги серед місцевого населення. Повне виконання виборчого процесу та вільне вираження волі громадян були ускладнені через ці труднощі та загрози безпеки.

У парламентських виборах 2014 року в Донецькому регіоні брали участь різні політичні сили, представлені на українській політичній арені. Однак через складну політичну ситуацію, що склалася внаслідок військового конфлікту та активних дій сепаратистських рухів, можливість проведення виборів була обмежена на багатьох територіях регіону.

Серед партій, які взяли участь у виборах, можна відзначити такі:

1. Партія "Батьківщина" (Удар)
2. Партія "Свобода"
3. Політична партія "Українське об'єднання "Батьківщина"
4. Політична партія "Партія регіонів"
5. Партія "Опозиційний блок"

Це лише деякі з політичних сил, які брали участь у виборах. Однак через складну ситуацію та обмеження, кількість партій, які мали можливість активно взяти участь у виборчому процесі, була обмежена.

У зв'язку зі складною ситуацією, яка склалася в Донецькому регіоні під час парламентських виборів 2014 року, існує деяка неоднозначність щодо конкретних результатів та переможців виборів у регіоні. Однак за

загальноприйнятою інформацією, партія "Опозиційний блок" (раніше відома як Партія регіонів) отримала найбільшу кількість голосів та перемогла на виборах.

Явка за регіонами, %

Регіон	12:00	16:00	20:00
Донецька область	14,28%	25,96%	32.40%

Депутати які балатувались у Донецькому Регіоні 2014 р.

- ОВО № 45 Звягільський Юхим Леонідович (самовисування)
- ОВО № 46 Ключев Сергій Петрович (самовисування)
- ОВО № 47 Солод Юрій Васильович («Опозиційний блок»)
- ОВО № 48 Єфімов Максим Вікторович (самовисування)
- ОВО № 49 Омелянович Денис Сергійович (самовисування)
- ОВО № 50 Геллер Євгеній Борисович (самовисування)
- ОВО № 52 Шкіря Ігор Миколайович (самовисування)
- ОВО № 53 Недава Олег Анатолійович (самовисування)
- ОВО № 57 Матвієнков Сергій Анатолійович (самовисування)
- ОВО № 58 Тарута Сергій Олексійович (самовисування)
- ОВО № 59 Сажко Сергій Миколайович (самовисування)
- ОВО № 60 Лубінець Дмитро Валерійович («Блок Петра Порошенка»)

2019 р.

Парламентські вибори 2019 року в Донецькому регіоні відбулися в особливих умовах через продовжуючийся військовий конфлікт на сході України та певні складнощі, пов'язані зі змінами територіальної організації та контролем над певними районами регіону. Деякі території регіону

залишалися під контролем непідконтрольних українській владі сил, тоді як інші перебували під контролем окупантів чи тимчасово непідконтрольних владі.

В цих умовах проведення виборів становило складність і виклики. Багато виборчих дільниць були відкриті лише на контрольованих українськими владами територіях, а доступ до голосування ускладнений для мешканців окупованих чи тимчасово непідконтрольних районів.

Щодо політичних партій, які брали участь у виборах, це включало різноманіття політичних сил, які представляли різні ідеологічні та інтересні групи. Партії, такі як "Слуга народу", "Європейська солідарність", "Опозиційна платформа — За життя" та інші, були серед головних учасників виборчого процесу в регіоні.

Вибори 2019 року відбулися у складних умовах, і їх результати та вплив партій в регіоні можуть варіюватися в залежності від різних факторів, включаючи територіальні особливості, голосувальну активність та політичну ситуацію в регіоні.

Перемогу в цих виборах здобула партія Опозиційна платформа — За життя

Депутати які балатувались у Донецькому Регіоні 2014 р.

Донецька область

- ОВО № 45 МАГОМЕДОВ МУСА СЕРГОЄВИЧ Опозиційний блок
- ОВО № 46 ХРИСТЕНКО ФЕДІР ВОЛОДИМИРОВИЧ («ОПОЗИЦІЙНА ПЛАТФОРМА – ЗА ЖИТТЯ»)
- ОВО № 47 СОЛОД ЮРІЙ ВАСИЛЬОВИЧ («ОПОЗИЦІЙНА ПЛАТФОРМА – ЗА ЖИТТЯ»)
- ОВО № 48 ЄФІМОВ МАКСИМ ВІКТОРОВИЧ самовисуванець

- ОВО № 49 ГНАТЕНКО ВАЛЕРІЙ СЕРГІЙОВИЧ
(«ОПОЗИЦІЙНА ПЛАТФОРМА – ЗА ЖИТТЯ»)
- ОВО № 50 ТРЕБУШКІН РУСЛАН ВАЛЕРІЙОВИЧ Опозиційний блок
- ОВО № 51 Ковальов Олександр Іванович Опозиційний блок
- ОВО № 52 Яковенко Євген Геннадійович Опозиційний блок
- ОВО № 53 Виборчий_округ_53(Окупований)
- ОВО № 54 Виборчий_округ_54(Окупований)
- ОВО № 55 Виборчий_округ_55(Окупований)
- -
- ОВО № 57 НОВИНСЬКИЙ ВАДИМ ВЛАДИСЛАВОВИЧ
(«ОПОЗИЦІЙНА ПЛАТФОРМА – ЗА ЖИТТЯ»)
- ОВО № 58 МАГЕРА СЕРГІЙ ВАСИЛЬОВИЧ Опозиційний блок
- ОВО № 59 МОРОЗ ВОЛОДИМИР ВІКТОРОВИЧ Опозиційна платформа — За життя
- ОВО № 60 Лубінець Дмитро Валерійович самовисуванець

Висновок

Україна, як країна з різноманітним геополітичним та етнічним складом, демонструє складну картину структурування партійного простору під час загальнонаціональних виборчих циклів. Регіональні особливості виявляються в різних виборчих уподобаннях та політичних підтекстах на різних територіях країни. Аналіз показує, що в різних регіонах України можуть преобладати різні партійні сили, що відображає глибину політичних та соціокультурних відмінностей між ними.

Зокрема, місцеві особливості та історичні контексти впливають на політичні вподобання виборців та стратегії політичних партій. Наприклад, на сході країни деякі партії можуть мати більшу популярність через

історичні зв'язки або вплив окремих груп населення, тоді як на заході або в центральних регіонах ці вподобання можуть бути зовсім іншими.

Таким чином, регіональні особливості структурування партійного простору України виявляються як складний синтез історичних, соціокультурних та політичних факторів, який формує унікальну політичну карту країни. Врахування цих особливостей є ключовим для розуміння політичного процесу в Україні та розробки ефективних стратегій партійної діяльності та виборчих кампаній.

Список використаної літератури

Ідея державності в українській політичній думці (кінець XIX — початок XX століття). Київ: 1998.

Інтернет джерела

Енциклопедія сучасної України-Зеленько Г.І.

Додадки

Партія "Слуга народу" потрапила до Верховної Ради України на парламентських виборах 2019 року. Ця партія, яка була заснована новообраним президентом Володимиром Зеленським, отримала переконливу перемогу, здобувши більшість мандатів у парламенті.

Після виборів представники партії "Слуга народу" вступили до Верховної Ради і розпочали свою діяльність. Вони активно брали участь у роботі парламентських комітетів, внесенні та розгляді законопроектів, а також обговоренні найважливіших питань державного значення.

Серед ключових напрямків діяльності партії в парламенті були боротьба з корупцією, проведення антикорупційних реформ, зміцнення правової держави, покращення умов життя громадян та стимулювання економічного розвитку.

Партійні депутати також активно співпрацювали з іншими політичними силами та фракціями у парламенті з метою досягнення консенсусу та прийняття рішень, які враховували інтереси різних соціальних та політичних груп населення.

Загалом, дії партії "Слуга народу" у Верховній Раді були спрямовані на виконання обіцянок перед виборцями та реалізацію програми змін, яку вона пропагувала під час виборчої кампанії.

Вибори до Івано-Франківської обласної ради 2006, що відбулися 26 березня 2006 року. Це були перші вибори до Івано-Франківської обласної ради, що проводилися за пропорційною виборчою системою. Для того, щоб провести своїх представників до Івано-Франківської обласної ради, партія чи блок мусила набрати не менше 3% голосів виборців.

Початок Євромайдану можна віднести до листопада 2013 року, коли уряд Віктора Януковича відмовився від підписання Угоди про асоціацію з Європейським Союзом. Це рішення було сприйнято громадськістю як велика зрада та образа національних інтересів.

У кінці листопада 2013 року почалися масові мирні протести на Майдані Незалежності у Києві та в інших містах України. Протести відбувалися під гаслами підтримки євроінтеграційного курсу, вимогами до влади про відставку та проведення реформ, а також протестом проти корупції та авторитарного керівництва.

З часом протести на Майдані Незалежності переросли в масовий рух, який об'єднав різні соціальні та політичні групи. Майдан став символом опору

режиму та бажання українців змінити своє майбутнє. Цей рух також відобразив загальну недовіру до влади та прагнення до європейських стандартів життя та демократії.

Початок Євромайдану став ключовою точкою в історії України, яка визначила подальший розвиток подій у країні та вплинула на її міжнародні відносини.

Майдан Незалежності, також відомий як Євромайдан, є найбільш відомим місцем масових протестів у Києві. Розташований у центральній частині міста, Майдан Незалежності є символом національної самостійності та волі українського народу.

Початок сучасного Євромайдану був пов'язаний з відмовою уряду Віктора Януковича підписати Угоду про асоціацію з Європейським Союзом. Це рішення викликало розчарування серед великої частини українського населення, яке висловило свою незгоду через мирні протести на Майдані Незалежності.

Протести на Майдані почалися у листопаді 2013 року та тривали до лютого 2014 року. Протестиувальники вимагали відставки президента Януковича, проведення реформ та боротьби з корупцією. Спочатку протести були мирними, але з часом ситуація загострилася, що призвело до насильства та кривавих подій.

Майдан Незалежності став символом боротьби за демократію та європейські цінності. Після подій Майдану українське суспільство пережило значні зміни, які вплинули на політичну, економічну та соціальну ситуацію у країні.

Падіння режиму Януковича відбулося внаслідок серії подій, що розгорнулися під час Євромайдану у лютому 2014 року. Протягом тривалого періоду протестів, які почалися в листопаді 2013 року, напруження між протестувальниками та урядом Віктора Януковича поступово зростало, що призвело до серйозної політичної кризи.

Спочатку протести були мирними, але з часом ситуація загострилася, коли уряд Віктора Януковича вирішив застосувати силу проти протестувальників. Внаслідок цього було вбито десятки мирних демонстрантів. Смерть невинних людей лише підкреслила недовіру до влади та підтримку протестів у всій країні.

У цей час опозиція та представники міжнародної спільноти працювали на тлі дипломатичних переговорів з урядом, а також знаходили способи політичного тиску на Януковича. Зокрема, відбулися зустрічі між лідерами опозиції та представниками Європейського Союзу, Сполучених Штатів Америки та Росії.

Серйозний поворот відбувся 21 лютого 2014 року, коли влада рішуче втрутилася в події, які призвели до загострення ситуації та збройних сутичок на вулицях Києва. Це призвело до швидкої реакції міжнародної спільноти, включаючи Росію, ЄС та США. Уряд Януковича було звинувачено в кривавому розгоні протестів та вбивстві мирних демонстрантів.

Під тиском народу та міжнародної спільноти Віктор Янукович був змушений покинути пост президента та втекти з країни. Його втеча відкрила шлях для формування перехідного уряду та проведення

переговорів про подальше майбутнє України. Це був вирішальний момент у подіях Євромайдану та початок нової ери в історії України.

Падіння режиму Януковича та події Євромайдану мали значний вплив на подальший хід подій в Україні та на міжнародному рівні. Деякі з основних наслідків цих подій включають:

1. ****Політичні зміни в Україні****: Після падіння Януковича було сформовано перехідний уряд, який веде країну до переговорів та виборів нових лідерів. Це відкрило шлях для проведення виборів нового президента та парламенту, а також для запровадження реформ у політичній системі.
2. ****Зміни в міжнародних відносинах****: Події на Євромайдані викликали реакцію міжнародної спільноти, що призвело до поглиблення відносин між Україною та західними країнами, зокрема Європейським Союзом та Сполученими Штатами. В той же час відносини з Росією погіршилися, що відобразилося у кризі в Криму та на сході України.
3. ****Війна на сході України****: Падіння режиму Януковича спричинило реакцію Росії, яка окупувала Крим та підтримувала військові конфлікти на сході України. Це призвело до війни, яка триває до цього дня, та значних людських та матеріальних втрат.
4. ****Економічні зміни****: Політичні та військові події також мали серйозний вплив на економіку України. Зниження довіри до економічних інститутів, втрата Криму та конфлікт на сході країни призвели до значного зменшення інвестицій та збільшення економічних труднощів.

5. ****Політична стабільність****: Падіння Януковича також призвело до пошуку нових форм політичної стабільності в Україні. Події Євромайдану викликали активізацію громадянського суспільства та появу нових політичних сил, які вплинули на подальшу політичну ландшафт країни.

В цілому, події Євромайдану та падіння режиму Януковича суттєво змінили політичний, економічний та соціальний ландшафт України, а їх наслідки відчуються досі.